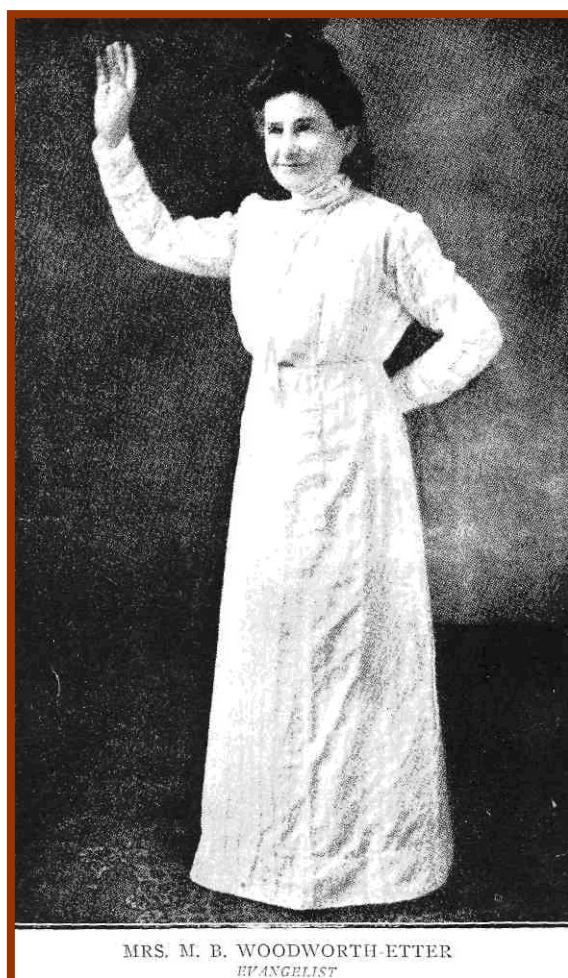

Deník znamení a divů

(NENÍ DOKONČENO! přeloženo 60 stran z 584.)

Klasika
Maria Woodworth-Etterová

M. B. WOODWORTH-ETTEROVÁ

Biblické citáty jsou uvedeny podle těchto překladů:
kral. – kralický (1613)
E – ekumenický (1985)
NBk. – Nová Bible kralická (1998)

Deník znamení a divů
Maria Woodworth-Etterová

OD VYDAVATELE

Harrison House vám s potěšením nabízí tento spis jako klasické vydání – jedinečný příběh o tom, jak Bůh působil skrze nádobu, která se mu vydala. Čtenář přijme největší požehnání především z toho, pokud se zaměří na vztah p. Etterové s Bohem. Když byla poslušná hnutí Božího Ducha, znamení a divy následovaly její službu.

Prosím, vezměte v úvahu, že tak, jak p. Etterová mluvila a to, co dělala, se zakládalo na zjevení, které ve své době přijala. Doporučujeme, abyste tuto knihu četli s pohledem na zjevení z Božího slova, které lidé přijali v dnešní době.

Duch Páně neustále osvěcuje oči naší mysli, abychom mohli zakusit plnost Jeho slávy a v této plnosti žili každý den.

Předmluva k první knize

Působila jsem v evangelizačním díle jen krátkou dobu, když mi Pán zřetelně ukázal, že po mě chce, abych napsala zprávu o mém narození, dětství, obrácení, nádherném povolání, křtu v Duchu svatém a mých zkušenostech až do této chvíle. To mě vedlo k tomu, abych napsala svoji první knihu: „Life, Experience and Work“ („Život, zkušenost a dílo“).

Předmluva k druhé knize

Bůh požehnal tak mocným způsobem první knihu, že během krátké doby byla rozprodána jak daleko, tak i blízko. Brzy nato se ozvaly určité hlasy, abych vydala druhé vydání tohoto díla. Pán mi tentokrát ukázal, abych vyučovala Božskému uzdravování, vzkládala ruce a modlila se za nemocné, vyháněla ďábly, aby lidé byli zachráněni, uzdraveni a naplněni Duchem svatým. Poslechla jsem a nastala velká žeň duší, které byly získány pro Krista.

Předmluva ke třetí knize

Pán úžasně požehnal skrze tyto knihy ducha duši a tělo. Lidé začali skutečně hladovět po Bohu a také po tom, aby přijali více zjevení. Pán mě pak vedl k tomu, abych zveřejnila třetí velký svazek s názvem „Trials and Triumphs“ („Zkoušky a vítězství“). Bylo to tak pojmenováno, protože můj život ve službě byl zkouškami a vítězstvími. Lidé přijali velkou inspiraci a odvalu poté, co si přečetli tento svazek.

Předmluva ke čtvrté knize

Netrvalo dlouho, co byl mezi lidmi rozprodán svazek s názvem „Trials and Triumphs“ a lidé mě téměř začali prosit na kolenou, aby vydala další knihu. Ze 4. vydání jsem zveřejnila deset tisíc kusů. Bůh mě také vedl, abych vydala knihu kázání. Tyto dvě knihy byly uveřejněny téměř zároveň a poslány „na veliké žňové pole“. Poté jsme se dozvěděli o mnohých svědectvích, v nichž se lidé podělili o to, jak se setkali s Bohem, když je četli.

Předmluva k páté knize

Tato kniha byla zkompileována poté, co jsem byla ve službě dvacet pět let a obsahovala souhrn Božího zacházení s Jeho služebníci. Kromě všech těchto svazků mě Bůh v různých dobách vedl k tomu, abych vydala „Song Books“ („Knihu písní“), kterou si tak použil k tomu, aby „nebeská moc“ sestoupila na lidi.

Předmluva k šesté knize

Když jsem byla v Dallasu, stát Texas, asi před třemi lety (1913), během velkého probuzení, lidé si tak přáli, aby mohli dostat některou z mých dřívějších knih, které se mezi ně dostaly a byly zcela vyprodány, až mě Duch svatý přiměl k tomu, abych napsala šestý svazek, „Acts of the Holy Ghost“ („Skutky Ducha svatého“), jehož výtisk byl v počtu deseti tisíc kusů. Zásoby tohoto svazku jsou nyní téměř vyčerpány, proto píšu nový díl, který se jmenuje „Signs and Wonders“ („Znamení a divy“).

Předmluva k nové knize ZNAMENÍ a DIVY

Červen 1916.

Náš Bůh „se pohybuje ustavičně kupředu“ a v manifestacích Své moci ukazuje, že se blíží konec této doby a jejich světovlád.

Spravedlivý Král přijde brzy a náš Pán Ježíš se ujme Svého království. Připravovat se na setkání s Bohem je skutečnou „připraveností.“

Na konci tohoto „pohanského věku“ se dějí „Znamení a divy“ ve jménu Pána Ježíše Krista jako na začátku. Většina úžasných příběhů o Božích skutcích a vedení následuje v této knize po sobě, některá kázání byla připsána jako předtím. Nesnažili jsme se o určitý přitažlivý literární styl či příkrášlit samotný obsah.

Modlím se, aby si Bůh mohl ze Své milosti použít tuto knihu, když bude mezi lidmi a budou se o ní šířit k ostatním její dobré právy.

Ocenění

SLOVO OD SVĚTOVĚ ZNÁMÉHO MISIONÁŘE

Rev. Stanley Smith byl po mnoho let pracovníkem „*China Inland Mission*.“ Uplynulo asi třicet let od chvíle, když v Anglii nastal velký rozruch kvůli sedmi mladým mužům (kteří se nechali pojmenovat na „Camridge Seven“), protože se vzdali vynikající budoucí kariéry a odcestovali do Číny na misi.

Jedním z nich byl Stanley Smith (veslař Cambridge University Eight) a další C. T. Studd, vynikající hráč kriketu. Rev Stanley Smith píše:

„Nemohu si nechat ujít příležitost, aniž bych se před svými čtenáři nezmínil o ‚Skutcích Ducha Svatého‘, či ‚Životě a zkušenostech paní M. B. Woodworh- Etterové.‘ Je to kniha, které si po Bibli nejvíce vážím. Ve zvláštních chvílích očekávání na Boha mě tato kniha velmi posloužila, zatím co jsem vedle ní měl otevřený Nový zákon. Paní Etterová je žena, která slouží službou uzdravování od roku 1885, když byla před tím před několika lety povolána do evangelizační služby. Odvážím se tvrdit, že služba takového rozměru nebyla doposud v dějinách církve zaznamenána, kvůli čemu také chválím našeho Pána Ježíše Krista, tak jako paní Etterová, by si přála, abych tak činil. Tato služba by měla být zveřejněna co nejvíce ke slávě troj-jediného Boha a pro užitek věřících.

„Můj starý přítel p. George B. Studd, muž jehož slovo je je skutečnou zárukou, mi napsal: ‚Znám p. Etterovou a její práci z první ruky. Byla v minulém roce na našem stanovém shromáždění v Los Angeles a během této chvíle se stalo mnoho pozoruhodných uzdravení. Je zdravá ve víře a Bůh si ji tak mocně používá už mnoho let. Vím o mnohých dalších duchovních a skutečných věřících, kteří znají jí a její práci. Jako ‚sekta‘, ke které apoštol Pavel patřil (Skutky 28:22), je nazýváno Letniční hnutí a tak i každý, koho si Bůh mocně používá jako p. Etterovou. Ano, ‚ona je skutečnou služebnicí Pána.‘ Nemějte obavy, v Letničním hnutí je jak ‚plevel‘, tak i ‚pravá pšenice‘, ale i když se v něm občas stávají divné a nemoudré věci, Bůh je v tom.‘

„Duchovní služba p. Etterové je pod Boží svrchovanou mocí, v níž jsou hříšníci vedeni ke Kristu a pak do křtu v Duchu svatém, který je také na tom nejpozoruhodnější.‘

Toto svědectví bylo také uveřejněno v časopisu „Confidence,“ v Sunderlandu, Anglie, Rev. A. A. Boddym, vikářem a vedoucím nakladatelství All Saints Church. **OBSAH**
(*Většina podnapsů kapitol není označena*)

KAPITOLA I.

Moje dětství; můj otec; touha po vzdělání; touha po křesťanském vyučování a jeho moci; obrácení a křest; Bůh mě povolává do díla; manželství; zkoušky a zklamání; anděl smrti v naší rodině.....

KAPITOLA II.

Krutá nemoc a slavná vidění Ježíše a nádherného města; vzdání slávy Bohu; Willieho nemoc a smrt; satan se mě pokouší přesvědčit, abych nezačala sloužit; moc křtu.....

KAPITOLA III.

Začala jsem se snažit připravovat na dílo, ke kterému mě Bůh povolal; rozhovor se Spasitelem ve vidění, tvář v tvář; co jsem viděla ve vidění; první shromáždění; místo, které bylo známé svojí bezbožností.....

KAPITOLA IV.

Krátká návštěva v Columbiana; nádherné shromáždění; shromažďování hříšníků ke kříži; sjednocování církve; prohlášení o vykonaném díle; první zdlouhavé úsilí.....

KAPITOLA V.

Neočekávaná slavnost; setkání na Sionu; smutná nehoda; návštěva Daytonu; náhlá smrt mladého muže; překvapení v den mých narození; slova povzbuzení pro čtenáře.....

KAPITOLA VI.

Shromáždění ve Wood`s Chapel; hluboké usvědčení; nádherné shromáždění; viděla jsem Spasitele přijíždět ve zlatém vozataji; obrácení osmdesáti pětiletého bezvěrce.....

KAPITOLA VII.

SHROMÁŽDĚNÍ V MONROEVILLE; ÚŽASNÁ MANIFESTACE BOŽÍ MOCI V ODPOVĚDI NA MODLITBU; MOJE VIDĚNÍ; VĚTRNÝ SEŠIT A RAKEV; VIDĚNÍ ČI VYTRŽENÍ KAPITOLA VIII.

Shromáždění v Hoaglandu; manifestace Boží moci; shromáždění v Middletownu; sedmdesátiletý nevěřící člověk přijal Krista; shromáždění na pěti místech; Nature`s Chapel; shromáždění v Sheldonu; padesáti-jednoletý člen církve obrácen.....

KAPITOLA IX.

Stanové shromáždění v Maples; slavnostní bohoslužba na rozloučenou; večere Páně v Grove; shromáždění v New Haven; ach, Bože pošli nám pomoc!; obrácení katolíka; malé dítě je povede; rychlý soud; shromáždění v Maples; shromáždění v Massilonu; svoboda a nový přístav; návštěva starších v Columbia City, Indiana.....

KAPITOLA X.

Shromáždění v Little River; bohoslužba se křtem; znovu doma; shromáždění v Buzzard`s School; zorganizována církev; shromáždění poblíž Roanoke, Indiana; shromáždění poblíž Columbia City, Indiana; shromáždění v Syracuse, Indiana.....

ZNAMENÍ A DIVY

Co Bůh učinil ve čtyřicetileté službě evangelia

M. B. WOODWORTH-ETTEROVÉ
EVANGELISTKY

KAPITOLA I

NA ZAČÁTKU ŽIVOTA

Narodila jsem se v New Lisbonu, hraběctví Columbiana, Ohio, 22. července roku 1844 a byla jsem čtvrtou z dcer Samuele a Matildy Underwoodových. Moji rodiče nebyli křesťané, proto jsem vyrůstala v naší rodině bez křesťanského vyučování a vlivu, které se staly požehnáním pro mnoho rodin. Můj otec a matka začali chodit do Disciple Church, jeden rok předtím, než zemřel tatínek, což se stalo v červenci roku 1855. Smrt mého otce byla prvním velkým zármutkem mého života. Odešel ke žni na pole zcela zdravý a nikdy nezapomenu na večer, když ho přinesli mrtvého domů. Některé děti od sousedů a já jsme sledovaly hroznou bouři, která řádila všude okolo, když jsme najednou zahlédli dva cizí muže, jak přichází k domu. Přišli nám říct smutnou zprávu o tom, co se stalo, a když jsme vyhlédli, uviděli jsme doprovod dalších lidí, kteří přinášeli zbytky našeho otce. Byla to bolestivá rána, když jsme viděli, jak našeho otce vnesli do domu, zcela studeného a nehybného, protože byl mrtev a naši matku, která omdlela, jakmile ho přinesli. My, jako děti, jsme plakaly a bouře běsnila všude okolo. Otec zemřel na úžeh; byl nemocen jen pár hodin a zemřel, zatímco se modlil za svoji rodinu.

Můj otec byl pohledný velmi inteligentní muž plný energie, avšak byl závislý na prokletém alkoholu. Byl schopen ovládat své choutky, dokud nepřišel do města, či velkoměsta a pak ho jeho přátelé přesvědčili, aby se s nimi napil, měl dobré srdce a nechal se snadno přesvědčit. Když se pak opil choval se jako šílenec a myslel si, že je bohatý a rozdal by poslední penzi, kterou u sebe měl. Když pak neměl peníze na alkohol, dal do zástavy své oblečení a přišel domů ke své velké rodině a zoufalé manželce bez jediné penze, která by nám zbyla na jídlo a na ošacení. My jako malé děti jsme utekly a skryly se. V našich životech jsme zakusily mnoho hrůz a strádání. To byl důvod, proč jsme žily ve velké chudobě s nemocnou a citově strádající matkou – nás osm bezmocných dětí a nikdo v tomto rozlehlém světě nás nepřišel zachránit.

Ano, jsem dcera *alkoholika* a musela jsem prožít mnoho temných zkoušek. Nikdy jsem se o tom dosud nezmínila, avšak cítím, že mě Bůh vede k tomu, abych dala světu vědět, jak mě Pán povolal a pozdvihl z hlubin, aby se mohl stát pro mě vším ve všem, aby dokázal, že se

v Jeho přítomnosti nebude chlubit žádné tělo. Pán musí konat toto dílo, nepřišlo to skrze lidskou moudrost, ale Duchem živého Boha.

Má matka zůstala sama s osmi dětmi, o které se musela postarat a která byla téměř bez prostředků. Pak začal boj o život se všemi námi. Má matka musela jít a hledat práci různými způsoby. Má nejstarší sestra a já jsme musely opustit rodinu a jít někam přes týden pracovat. Nebyly jsme to jen my, které se musely postarat o zbytek rodiny, ale také naši bratři a sestry doma. Protože jsem byla velmi citlivá, měla jsem problémy jít mezi cizince. Byla jsem velmi nespokojená a stýskalo se mi po domově. Chtěla jsem chodit do školy, kde bych se mohla učit, protože jsem toužila studovat a často jsem plakala, abych zapoměla na tuto věc. Měla jsem své knihy v kuchyni, kde jsem četla verše a učila jsme se je zpaměti, pak jsem četla další atd., a tak jsem využila každé chvíle, zatímco jsem pracovala. Neměla jsem možnost navštěvovat církve, co si pamatuji ze svého mládí. Mé srdce toužilo poznat Boha, když mi bylo osm let. Dvě z mých sester uvěřily v metodistickém shromáždění. Šla jsem tam jednou či dvakrát. Spasitelova láska zasáhla mé srdce, oni si však mysleli, že děti nepotřebují spásu a tak mě zatím nedovolili se veřejně přiznat ke Kristu.

Když mi bylo třináct let, navštívila jsem shromáždění Disciples Church (Církev učedníků). Všichni z mé rodiny byli v té době v této církvi. Když jsem uslyšela příběh o kříži, mé srdce zaplavila Ježíšova láska. Zdálo se, jako kdyby mé oči byly studnicí slz.

Posadila jsem se dozadu ve velkém shromáždění a byla jsem první, která vyšla dopředu, aby hledala Pána. Zdálo se, jako kdyby to trvalo nekonečnou dobu, než jsem přišla dopředu a vypadalo to, že to nikdy nezvládnou, ale řekla jsem si:

„Nemůže se mi nic stát, kromě toho, že mohu zahynout, pokud půjdu. Jsem však rozhodnuta to zkusit, protože pokud zůstanu, vím, že zemřu navěky.“

Služebník, který kázal, se o mě začal velmi zajímat a řekl mi mnoho dobrých věcí, aby mě povzbudil a modlil se, aby můj život mohl být zářícím světlem. Kdyby jen věděl a viděl, co bylo přede mnou – celoživotní dílo pro Mistra, určitě by se zaradoval z toho, jak laskavě mluvil k této chudé malé dívce, která byla sirotek.

Přesto jsem se neobrátila. Nevěřili totiž ve změnu postoje srdce a povahy, avšak chvála Pánu, On mě nezanechal v temnotě. Příští den, když mě vedli k zátoce, aby mě pokřtili, shromáždil se dokola velký lidský zástup. Uslyšela jsem někoho, jak říká: „Možná se utopí.“ Trochu mě to polekalo. Myslela jsem si: „Možná, že mohu,“ ale pak jsem řekla, „Pane, zvládnou to, pokud to udělám. Poprosila jsem tedy Pána, aby mě zcela ochránil, světila jsem se Mu to do Jeho rukou a zatím, co jsem vstupovala do vody, jakési světlo na mě sestoupilo a byla jsem obrácena. Lidé uviděli, že se něco stalo a řekli mi, že jsem omdlela.

Pak jsem začala žít novým životem pokoje a radosti ve Spasitelově lásce. Přijala jsem Ježíše a radovala jsem se, zpívala a chválila Boha po celý den. Nikdy jsem nešla do míst, kde byla zábava. Navštěvovala jsem shromáždění čtyřikrát v sobotu a třikrát či čtyřikrát během týdne. Nevynechala jsem ani jedno shromáždění v roce, dokud jsem neonemocněla. O to více jsem nyní chtěla studovat a pracovat pro Ježíše, abych byla užitečná na Pánově vinici. Krátce poté, co jsem přijala Pána, jsem uslyšela Ježíšův hlas, jak mě volá, abych vyšla mezi ploty a cesty a shromáždila k němu ztracené ovečky. Stejně jako Marie, jsem přemýšlela o těchto věcech ve svém srdci, protože jsem neměla nikoho, kdo by mi mohl poradit. Učedníci nevěřili, že by ženy měly jakékoliv právo sloužit Ježíši. Kdybych jim řekla o čem přemýšlím, posmívali by se mi. Nikdy jsem neslyšela o ženách, které by sloužily Bohu na veřejnosti, kromě misionářek, proto jsem si uvědomila, že pro mě nejsou v této oblasti otevřené dveře, „možná jen když“...pomyslela jsem si, „pokud se někdy provdám, vezmu si horlivého

křesťana a pak začnu misijně sloužit. O pár let později jsem se provdala za p. Woodwortha.

Usadili jsme se na venkově a přemýšleli jsme o tom, že se budeme poctivě a čestně živit tvrdou prací, abychom si vydělali na trochu živobytí, avšak onemocněla jsem a zdálo se, že všechno co jsme podnikli, skončilo nezdarem. Byla jsem z dosahu všech křesťanů a nemohla jsem často navštívit Boží dům. Slyšela jsem častokrát, jak zvoní v kostele, což bylo pro mě signálem, abych se začala připravovat, že půjdu do modlitebny, avšak vědoma si toho, že nebudu moci jít, plakala jsem tak dlouho, až jsem usnula. Procházela jsem jednou zkouškou za druhou, pokušeními a zklamáními, kterými jsem byla zcela obklíčena. Anděl smrti navštívil náš dům a poté, co se snášel po několik dní všude okolo, odnesl si našeho jediného malého chlapce s modrýma zářivýma očima. Když umíral, díval se nahoru a smál se. Vypadal jako anděl a zdálo se, jako kdyby říkal: „Mami, neplač kvůli mě, já odcházím do lepšího světa.“ Když jsem viděla, jak leží v rakvi ve studeném hrobě, téměř mi to zlomilo mé srdce. Viděla jsem však Boží láskyplnou ruku a uslyšela jsem, jak mě volá k tomu, abych šla výš, abych raději toužila a upjala všechnu svoji pozornost na nebeské věci, a ne na ty pozemské.

Ani neuplynul rok, když naši rodinu znovu navštívil anděl smrti a odnesl si našeho miláčka Freddyho –v té době jsem zároveň ležela po několik týdnů na lůžku a bojovala jsem sama ze sebou mezi životem a smrtí. Ve všem tom jsem byla schopna vidět ruku mého láskyplného Otce, který mě volal k tomu, abych opustila všechno a následovala Ho. V té stejné době uvěřila naše malá dcera Georgie. Bylo jí sedm let. Byla pro mě velkou útěchou. Ráda mluvila o Boží dobrotě a o našem Vykupiteli. Prožili jsme spolu mnoho nádherných chvil, když jsme mluvili o našem nádherném domově za řekou: tam, kam odešli její bratříčci. Nemyslela jsem si, že by mě opustila tak brzy a připojila se ke svým vrstevníkům, aby pak pozvedla svůj hlas s nimi při chvalozpěvu o spáse našeho Boha, který sedí na trůnu a Beránkovi, navěky věků. Onemocněla velmi vážnou nemocí, tuberkulózou uzlin a vydržela dalších osm měsíců. Její muka byla nepopsatelná, přesto si nestěžovala ani nereptala, ale vždy řekla, že to je pro její dobro. Milovala, když mohla číst o Ježíši a o nádherných příbytcích, které pro nás připravuje a o rouchu a koruně, které na ní čeká. Hovořila ke všem, kdo jí přišel navštívit o Ježíši a Jeho lásce a vyprávěla jim o tom, jak se s Ním setká v nebi.

Poslala zprávu učiteli v Nedělní škole a školákům a svým vzdálenějším i bližším kamarádům, že se s ní setkají v nebi.

Pár týdnů předtím, než zemřela, její celou tvář ozářila Boží sláva. Zdálo se, jako kdyby kolem její postele se snášeli andělé. Slyšela, jak zpívají. Její tělo bylo s námi, avšak zdálo se, že její duch se vznášel nad zemí a komunikoval s Bohem. Byla ochotna jít a být s Ježíšem, avšak zdálo se, že mě nechce téměř opustit. Říkala mi: „Ach mami, pokud půjdeš se mnou, budu tak šťastná. Nechci tě opustit, ale setkáš se mnou v nebi.“ Odpověděla jsem: „Georgie, pokusím se.“ Tak se to nikdy nestane, řekla, „ach, mami, řekni, že budeš, nemohu umřít, dokud mi neslíbiš, že se se mnou setkáš v nebi.“ Odpověděla jsem: „Georgie, skrze Boží milost se s tebou setkám v nebi.“ Řekla: „Nyní jsem připravena, vím, že ke mně přijdeš, mami. Budu tě vyhlížet, a až zemřeš, přijdu si pro tebe.“

V neděli, předtím než zemřela, zavolala mě k posteli a řekla: „Mami, tento týden tě opustím,“ a začala si uklízet své věci v domě. Mluvila o smrti, jako kdyby mluvila o návštěvě svého velmi známého přítele. Rozdala všechny své věci. Dala mi svůj Nový zákon a řekla mi, že by se chtěla ještě jednou vidět se všemi jejími kamarády. Vybrala si své pohřební šaty a místo, kde by chtěla být pochována a požádala nás, aby mě pochovali vedle ní, až zemřu.

Zůstala s námi do konce týdne a bylo slyšet, jak často říká:

„Přicházím, Pane,
Přicházím nyní k Tobě;
Obmyj mě, očist mě Svoji krví,
která tekla na Kalvárii.“

Bez přestání zvala každého, aby přišel k Ježíši a byl zachráněn. Její utrpení bylo nepředstavitelné a trvalo až do její smrti. Když nemohla mluvit, ptali jsme se jí, zda-li je šťastná, a zda-li je s ní Ježíš, usmála se a přikývla hlavou. Myslela si, že už odchází. Pootevřela pusou, aby políbila každého z nás a těžce vydechla a řekla : „Sejdeme se v nebi,“ pak se vzchopila a žila další dvě hodiny. Tímto způsobem mluvila do svého posledního výdechu a z její tváře vyzařovalo nebeské světlo. Vzhledla nahoru a řekla: „Ach, mami, vidím Ježíše a anděly, vidím moje malé bratříčky, přichází ke mně“ a pak si ji vítězně odnesli do nebeské země. Připadalo mi, jako kdybych je viděla, když přilétli skrze brány do Nového Jeruzaléma.

Bylo to, jako kdyby se smrt stala částí mých milovaných. Avšak Ježíš byl pro moji duši velmi vzácný. Nebe bylo bliž, Kristus byl vzácnější než kdykoliv předtím. Měla jsem už jen jeden nebeský kvítek, který odešel do slávy.

Byla jsem velmi nemocná po celou dobu její nemoci. Tři týdny předtím, než zemřela, se narodila malá Gertie. Byla přesnou kopií Georgieho a zdálo se, jako kdyby po ní zdělila všechny její milé vlastnosti a pomyslel jsem si, když byla starší, že nahradí její přítomnost, avšak tomuto překrásnému kvítku nebylo dovoleno, aby vykvetl v tomto hříšném světě. Ve věku čtyř měsíců si ji andělé odnesli tam, kde kytičky nikdy neuvadají, aby se přidružila ke své sestře a svým bratříčkům, kteří na ní čekali, aby jí přivítali u zlatých bran. Mohla jsem jen říct jako David, oni se ke mně nenavrátí, ale já k nim jednoho dne půjdu. Chvála Pánu za tuto naději, kterou mají všichni křesťané.

VZHLÉDNĚTE K BOŽÍMU BERÁNKOVI

Pokud toužíte být vysvobozeni z hříchu,
vzhlédněte k Beránkovi.

On vás vykoupí, vždyť zemřel na Kalvárii,
Pohlédněte k Božímu beránkovi.

REFRÉN

Vzhlédněte k Božímu beránkovi,
Vzhlédněte k Božímu beránkovi;
Neboť On samotný má moc vás zachránit.
Vzhlédněte k Božímu beránkovi.

Když vás satan pokouší a pochybnosti s úzkostmi útočí,
vzhlédněte k Božímu beránkovi;
V Jeho síle všechno z toho překonáte,
vzhlédněte k Božímu beránkovi.

Jste unaveni a cesta se zdá být dlouhá?
Vzhlédněte k Božímu beránkovi.
Jeho láska Vás povzbudí a inspiruje vaše srdce písni,
vzhlédněte k Božímu beránkovi.
Nebojte se, když se na vaší cestě se začínají snášet stíny,
vzhlédněte k Božímu beránkovi.
V radosti nebo zármutku Kristus je všechno ve všem –
Vzhlédněte k Božímu beránkovi.

KAPITOLA II

PŘÍPRAVA NA SLUŽBU

Od chvíle, kdy se staly tyto smutné události, o kterých jsem se zmínila v minulé kapitole, můj zdravotní stav se zhoršoval a mnohokrát jsem se ocitla na pokraji smrti. Kdokoliv, kdo mě viděl, si myslel, že brzy umřu. Avšak, Pán mi ukázal tak zřetelným způsobem dílo, ke kterému mě povolal, až jsem si pomyslela, že mě okamžitě uzdraví a určitým způsobem mi připraví cestu a v této době, kdy můj život visel mezi životem a smrtí, jsem prožila nádherná vidění.

Jednou to bylo tak, že jsem se viděla, jak se modlím za spásu hříšníků a Spasitel se objevil na kříži vedle mě a mluvil se mnou, vložila jsem na Jeho znetvořené tělo ruce a dívala jsem se vzhůru do Jeho usměvavého obličej. Jindy jsem přemýšlela o Boží lásce, o tom, že nám daroval Svého jednorozeného Syna, který zemřel za hříšníky a o nádherném domově, který připravoval pro ty, kteří Ho milují a pak mi připadalo, jako kdybych se vznesla a byla unášena až do Nádherného města. Ach, taková nádhera, která se objevila před mým zrakem, nelze ani jazykem a ani slovy vystihnout! Nebe je skutečné. Je to opravdové město. Jeho obyvatelé jsou skuteční a ne fiktivní. Kdyby matky viděly své děti, jako jsem je uviděla já ve vší nebeské slávě, nikdy by kvůli nim neplakaly, ale všechno by opustily a následovaly by Ježíše. Nedovolily by, aby jim něco zabránilo v tom, aby se setkaly se svými dětmi v nebesích, kde září v oslnivé nádheře kolem Božího trůnu a bdí, aby uvítaly Nový Jeruzalém. Nikdy o svých dětech nepřemýšlím tak, že si myslím, že zůstaly v hrobě. Ach, ne. Schránka naší blízké milované osoby je jen odložena ve studeném hrobě a není ničím jiným než truhlou, ve které je uložen skvostný klenot, který nyní září ve Spasitelově koruně.

Když často prosím hříšníky, aby přišly k Ježíši a vyprávím jim o Boží lásce, nádherném domově v nebesích, o zářících příbytcích, rouchu a koruně a o velkém množství lidí, kteří byli obmyti Beránkovou krví, zdá se mi, jako kdyby někdo odejmul oponu a cítím se být unášena Kristovou láskou a slávou. Mám pocit, jako by shromáždění zůstalo opodál a já jsem jen vznášela vzhůru v oblaku slávy. Ach, ta nádherná Boží láska! Nedá se vystihnout ani z poloviny. Nedá se o ní vůbec vyprávět. Zabralo by to celou věčnost, vyprávět o Spasitelné lásce v úžasném plánu vykoupení tohoto hynoucího světa. Drazí čtenáři, nevzdáte se všeho a nezačnete následovat Ježíše, abyste se s Ním pak setkali v nádherné zemi, kde nebudou žal ani slzy?

Chválím Boha za to, že byl ke mně tak laskavý, že mi vždy do cesty poslal ty nejlepší křesťanské přátele. Ve vší mé nemoci a problémech ke mně přicházeli lidé a služebníci

z různých církví ve městě a modlili se za mně v mém pokoji. Za mé uzdravení se modlili také i v církvích. Byla jsem ochotna zemřít a opustit moji malou dívenku a chlapce, zatímco jsem podvědomě cítila, že se o ně Bůh postará, avšak On mě volal na Boží vinici, která se přede mnou znenadání objevila. Celé ty roky mě Bůh připravoval, protože jsem nebyla ochotná. Cítila jsem se z Jeho pohledu jako červ. Připadalo mi zcela nemožné, abych začala sloužit v dílu spásy; avšak čas se nachýlil, když se mělo naplnit zaslíbení, nebo jsem měla zemřít. Slíbila jsem Bohu, že pokud mě uzdraví a připraví a ukáže mi dílo, které pro mě připravil, zkusím to – okamžitě poté se můj zdravotní stav začal lepší.

Pak jsme se přestěhovali do jakési osady Přátel a pak za mnou přišli a vzali mě sebou do církve. Pořádali nádherná shromáždění. Zdálo se mi, jako kdyby mě říkal: „Přivedl jsem tě sem – začni pracovat.“ Strhl se velký boj. Byla jsem velmi plachá a svázaná okovy lidského strachu. Když jsem povstala, abych řekla svědectví, třásla jsem se jako osikový list a začala jsem se vymlouvat: „Ach, Bože, pošli někoho jiného!“ Pak mi Pán ve vidění ukázal bezednou propast zkázy ve vši hrůze a strasti. Slyšela jsem pláč a křik a skřípění zubů. Tato propast byla obklopena velkým davem lidí, kteří si vůbec neuvědomovali, že jsou ve velkém nebezpečí a bez jakéhokoliv varování padali do tohoto strašného místa. Stála jsem na pryčně, která vedla k nebi; byla jsem trochu výš nad lidmi a napomínala jsem je a prosila, aby na ní vyskočili a unikli jistě záhubě. Několik to udělalo. Bylo nade mnou jasně zářící světlo a já jsem je povzbuzovala, aby následovali toto světlo a oni šli přímo do nebe.

Toto vidění mě zcela zaujalo. Když mě Duch Boží znovu začal pobízet, abych mluvila a modlila se na shromáždění, vzpírala jsem se, jak jsem jen mohla. Pak se toto hrůzostrašné vidění přede mnou objevilo a uviděla jsem, jak se duše topí ve věčné záhubě. Ježíš mi znovu zašeptal: „Jsem s tebou, neboj se.“ V tu chvíli jsem stála, nebo klečela. Zapomněla jsem na všechno, kromě Boží lásky a hynoucích duší. Bylo to, jako kdyby Bůh mluvil přímo skrze mě k lidem. Avšak musela jsem zápolit s velkým protivěnstvím. Lidé okolo mě byli proti tomu: můj manžel a dcera se mě protivili a v celém svém nitru jsem se třásla z toho, že bych se postavila a každý by na mně upřeně hleděl. Avšak Pán mi ukázal mnohými způsoby, že musím jít a vykonat práci, kterou pro mě připravil.

Několik služebníků, které jsem nikdy předtím neviděla, mě nezávazně jeden na druhém řekli, že si mě Bůh povolá do služby, a že musím poslechnout. Odpověděla jsem: „Kdybych byla muž, ráda bych pracovala pro Ježíše.“ Řekli mi, že je přede mnou práce, kterou by žádný člověk nezvládl; Pán mě volal na Západ, kde bych začala pracovat na záchraně ztracených lidí. Odpověděla jsem: „Ach, Pane! Nemohu si vzít Williho sebou, ani ho tady nemohu nechat.“ Potom se Pánu vidělo za dobré, aby si ho vzal k Sobě; pohladila jsem svého roztomilého chlapečka a během několika dnů si ho Ježíš vzal do nebe. Byl radostí mého života. Bylo mu téměř sedm let. Na svůj věk byl velmi bystrý – ve skutečnosti byl daleko živější, než by měl být. Byl miláčkem celého okolí. Zdálo se, že asi ví, když onemocněl, že se už neuzdraví. Mluvil o umírání a také o tom, že se setká s Georgií, která byla v ten měsíc přesně tři roky po smrti. Řekl nám, že asi brzy zemře, a že raději odejde do nebe nyní, pokud s ním půjdeme taky, a že (tam) už nebude nikdy nemocný, ani nebude muset užívat léky. Rozloučil se se všemi námi a řekl nám, že odchází, aby byl navěky s Ježíšem. Umřel s úsměvem na rtech. Mluvil také hodně a trápil se kvůli své malé sestře a řekl, že bez ní nemůže žít. Poznala jsem skrze víru, jak se s ní setkává u ‚Krásné brány‘ a vítá ho ve svatém Božím městě. Tato smutná událost mi téměř vzala život. Drahý Spasitel mi nebyl dosud tak nablízku a nebyl pro mě tak skutečný jako nyní. Zdálo se, jako kdyby stál vedle mně a nesl mě ve Svém láskyplném náručí. Mohla jsem jen říct: „Pán dal, Pán vzal; požehnané buď Jeho jméno.“

Když jsem zůstala sama, můj miláček mi scházel tak, až jsem plakala, jako kdyby se mé

srdce mělo zastavit. Pak jsem se vždy modlívala, a když jsem se modlila, zapomněla jsem na všechny pozemské věci a vznesla jsem se vírou do zlatého nebeského města a tam jsem uviděla všechny své malé děti, jak září v Boží slávě a dívají se na mě a říkají: „Mami, neplač kvůli nám, ale přijď touto cestou za námi.“ Skončila jsem modlitbu vždy tak, že jsem chválila a oslavovala Boha za to, že si je vzal na tak krásné a šťastné místo. Lizzie, naše nejstarší dítě, které bylo šestnáct let, byla pro nás vším, poté co nám zůstala jako jediná ze šesti dětí.

Ve všech těchto zkouškách mě Bůh připravoval a otevíral mi dveře, abych mohla začít bojovat proti nepříteli duší a proto bylo nyní mojí největší touhou sloužit Ježíši. Toužila jsem získat hvězdičku do Pánovy koruny. Avšak, když jsem pomyslela na moji slabost, ustoupila jsem od Božího díla. Když se se mnou Duch svatý znovu někdy přel a zřetelně mi ukazoval, že mě povolává do služby, vykřikla jsem: „Ano, Pane, půjdu.“ Sestoupila na mě Boží sláva jako oblak a připadalo mi, že mě unáší stovky a stovky mil a zastavuje u velkého pole při sklizni obilí, kde všechny snopy popadaly okolo mě. Byla jsem naplněna horlivostí a mocí a cítila jsem, jako kdybych se mohla postavit před celý svět a prosit ztracené hříšníky, aby přijali spásu. Měla jsem dojem, že musím všeho nechat a okamžitě se pustit do díla. Pak se satan přihnul jako povodeň a řekl mi: „Budeš možná vypadat, že krásně kážeš, ale budeš směšnou podívanou pro lidi, kteří budou okolo tebe. Víš moc dobře, že to nemůžeš dělat.“ Pak jsem začala přemýšlet o mých slabostech a řekla jsem: „Ne, samozřejmě, že to nemohu dělat.“ Pak jsem se ocitla v temnotě a v zoufalství. Chtěla jsem utéct od Boha, nebo jsem si přála, abych zemřela, avšak když jsem se začala dívat na celou věc z tohoto hlediska, protože Bůh o mě věděl všechno a byl schopen a ochoten mě pro tuto práci uschopnit, proto jsem Ho poprosila, aby mě pro ní učinil způsobilou.

Chci, aby čtenář porozuměl tomu, že v této době jsem žila zbožně, měla čisté srdce a byla naplněná Boží láskou, ale nebyla jsem dosud zmocněna pro budování Božího díla. Věděla jsem, že jsem nebyla ničím než červem. Bůh musel vzít červa, aby s ním roztříštil skálu. Potom jsem poprosila Boha, aby mi daroval moc, kterou poskytl galilejským rybářům, aby mě pomazal pro službu. Přišla jsem k němu v modlitbě jako dítě, které prosí o chleba. Hledala jsem to. Bůh mě nezklamal. Moc Ducha svatého na mě sestoupila jako oblak. Bylo to zářivější než slunce. Celé mě to zakrylo a byla jsem v tom zcela zabalena. Mé tělo bylo lehké jako vzduch. Připadalo mi, že nebe sestoupilo na zem. Byla jsem pokřtěna Duchem svatým a ohněm a mocí, která mě dosud neopustila. Ach, chvála Pánu! Byl to průzračný oheň a andělé stáli všichni okolo v ohni a v Boží slávě. Prostřednictvím Pána Ježíše Krista a této moci jsem stála před stovkami tisíců žen a mužů a zvěstovala jsem Kristovo nevystižitelné bohatství.

Přátelé chtěli, abych rok cestovala s jakýmsi služebníkem a jeho ženou a podílela se na probuzeneckých shromážděních, a že mi zaplatí všechny výdaje. Avšak můj manžel nechtěl, abych odjela, nebo abych se zapojila do Božího díla kdekoli jinde.

KAPITOLA III

POKROK V PŘÍPRAVĚ

Myslela jsem si, že absolvuji nějaký studijní biblický kurz a připravím se na práci na Božím díle a také jsem byla přesvědčena, že mě můj manžel a lidé nechají odejít a pracovat. Nemohla jsem se však soustředit na studium. Všechno se zdálo prázdné a bezduché a cítila jsem se neklidně a stísněně.

Drahý Spasitel se mi jednou večer zjevil ve vidění a hovořil se mnou v tváři v tvář a ptal se mě, co dělám na zemi. Cítila jsem se odsouzena a řekla jsem: „Pane, chci začít pracovat na Tvé vinici.“ Pán mi odpověděl: „Kdy?“ Odpověděla jsem: „Až se na to dostatečně dobře připravím.“ Pak mi Pán řekl: „Nevíš, že zatím, co se budeš připravovat, lidé zhynou v zatracení? Běž teď a Já budu s tebou.“ Odpověděla jsem Mu, že nemohu mluvit k lidem; nevěděla jsem, co bych jim řekla, a že by mě neposlouchali. Ježíš mi řekl: „Můžeš lidem říct, co pro tebe Pán udělal; můžeš jim vyprávět o Boží slávě a Ježíšově lásce; můžeš říct hříšníkům, aby činili pokání a připravili se na smrt a soud, a Já budu s tebou.“ Přesto jsem se vmlouvala jak to jen šlo a Ježíš mě odpověděl: „Běž, a Já budu s tebou.“

Řekla jsem Mu, že jsem chtěla studovat Bibli, které jsem dost dobře nerozuměla. Pak se na zdi objevila velká otevřená Bible, z níž vystoupily verše s velkými písmeny. Boží sláva zářila okolo knihy. Podívala jsem se na to a byla jsem schopna rozumět všemu.

Pak mi Ježíš znovu řekl: „Běž, a Já budu s tebou.“ Vykřikla jsem: „Pane, půjdu. Kam mám jít?“ A Ježíš řekl: „Běž tady a pak tam, kdekoliv jsou lidé na cestě do zatracení.“ Chvála Pánu za Jeho dobrotu, že mi zjevil své Slovo a vůli tak podivuhodným způsobem, takovému chudému červu z prachu země. V tomto vidění jsem uviděla více, než bych se byla schopna naučit za několik let pilného studia. Chvála buď Jeho svatému jménu. Poznala jsem, že nesmím být závislá na kterékoliv věci, kterou bych mohla udělat, ale že mám hledat sílu a moudrost u Něho. „Ne silou, ani mocí, ale mým Duchem,“ praví Hospodin zástupů. Byla jsem hliněnou nádobou, kterou si Bůh chtěl použít pro Svoji slávu. Měla jsem se stát Božími ústy. Musím důvěřovat Bohu, že bude skrze mě mluvit k lidem slova věčného života.

V té době mě něco neustále říkalo, že budu volat hříšníky k pokání. Nemohla jsem se toho zbavit, pronásledovalo mě to ve dne v noci. Ať už jsem spala, či chodila, připadalo mi, že stojím a pláču před velkým shromážděním, když jím vyprávím příběh o kříži. Měsíce a roky jsem se tomu vzpírala a přesto jsem váhala a ztrácela odvalu a tak jako Jonáš jsem byla připravena vyplout na lodi směrem do Tarsu. Byla jsem přesvědčena, že kdybych byla muž, bylo by to pro mě velkým potěšením, avšak pro mě jako ženu, která by měla kázat, kdyby mohla, jsem si o sobě myslela, že budu jen středem posměchu a urážek mezi přáteli a příbuznými a zahanbím Jeho slavné jméno.

Když jsem měla problémy, vždy jsem utíkala do své pevnosti víry, milosti a modlitby. Avšak, když jsem se sklonila ve skrytu k modlitbě, zdálo se mi, že slyším slova: „Zapírej mne před lidmi, a já tě zapřu před mým Otcem a svatými anděly.“ Pak jsem otevřela Bibli a začala jsem v ní hledat to, co o tom (službě žen v církvi) vyučuje s jejími názornými příklady. Kdo si dělal legraci z Miriam, když poeta řekl:

„Starší sestra vedla skupinu,
s bubínky, které bylo slyšet jako lavinu.
A ženy šly za ní v tisícovém šiku,
zatím, co jako ona, bubnovali v křiku.

Pán znovu Svému lidu připomněl, jak velmi Izraeli poželhal, když řekl: „Neposlal jsem Mojžíše a Arona a *Miriam*, aby byli vašimi vůdci?“ A opět, proroky povolal Bůh. Když se znovu ocitli v problémech, Barák se neodvážil bojovat proti nepříteli, dokud se Debora nepostavila do čela. A tato šlechtná žena byla vždy připravena k Božímu dílu a k věcem, které se toho týkaly, proto řekla: „Určitě s tebou půjdu. Boží lid se nesmí stát kořistí pro nepřítele.“ „Ach, ne povolej muže z Izraele, Siserovo vojsko se shromažďuje.“

Když jsem pokračovala v četbě mé Bible, uvědomila jsem si, že v každém věku si Hospodin povolával Své vyvolené muže, ženy a děti: *Miriam*, *Deboru*, *Chanu*, *Huldu*, *Annu*, *Fébi*, *Narcise*, *Tryféna*, *Persise*, *Julia* a *Maryse* a sestry, které pomáhaly apoštolovi Pavlovi v evangeliu, jejichž jména jsou v knize života a mnoho dalších žen, o jejichž skutcích se pochvalně píše. Dokonce děti se staly Jeho nádobami chvály a slávy, které si použil. Viz 1. Samuelova 3:4; Jeremiáš 1:6; 4. Mojžíšova 22:28.

Čím více jsem toto téma studovala, tím více jsem se cítila zahanbena. Vzpomněla jsem si na podobenství o hospodáři, který rozdál jednu, dvě a pět hřiven a morální zodpovědností, každého, kdo tyto hřivny přijal, bylo to, že jimi těžil, až byl několikanásobně odměněn. Já jsem měla jednu hřivnu, kterou jsem si schovala.

Od proroka Joele se dozvídáme, že jedním ze specifických rysů období (milosti), kdy se má kázat evangelium, bude to, že „vaši synové i vaše *dcery* budou prorokovat, vaši starci budou mít sny, vaši jinoši budou mít *prorocká* vidění. Rovněž na otroky a otrokyně vyleji v oněch dnech svého Ducha.“ Zdá se, že podle proroka Joele, poslední dny se budou především vyznačovat tímto druhem prorokování. Nemůžeme si předem zamluvit Boží nařízení, protože je řečeno: „Nebe a země pominou, ale má slova nikdy nepomnou.“ (Viz kázání na konci knížky na téma služba žen.)

Nyní píšu pro ty, kteří jsou ohledně této věci velmi podrážděni a ptám se jich: „1.) Neměl by se stejně podporovat názor, že jsou ženy povolány kázat tak jako i muži? Pokud připouštíte, že takové povolání (pro ženu) může existovat, proč tedy tvrdíte, že tato práce patří výlučně mužům? Co pak dělaly ženy, které pracovaly s Pavlem? (Pavlův dopis k církvi ve Filipi, v. 3.). 2.) Jak by mohly poslechnout Boha, a neprorokovat? (Skutky 2:18.) Filip měl čtyři dcery, které prorokovaly. (Skutky 21:9.) Zmocnil je Bůh k tomu, co dělaly třicet pět let poté, co začalo období království evangelia (období milosti)? Neměly by o to více se ženy podílet na práci v Božím království či na Jeho vinici v současné době, než jak tomu bylo doposud?

Pokud jste se rozhodli, že budete považovat za přijatelné kázání jen to, které pochází od někoho, kdo byl skutečně povolán Bohem do této služby, kdo si osobuje to právo, že má moc rozhodovat o tom, zda-li je to služba (od Boha), když vidí, že není nikdo, jehož službu by doprovázela zázračná moc?

Avšak pokud nepopíráte, že existuje jakákoliv Božská pravomoc, prostřednictvím které se káže Boží slovo, proč tedy nepovzbuzujete nejvíce ty, kteří mohou pracovat nejefektivněji? Nastane období, v němž všichni dobří pracovníci budou náležitě odměněni, protože je psáno: „Každé údolí at' je vyvýšeno, každá hora a pahorek sníženy. Pahorkatina at' v rovinu se změní a horské hřbety v pláně. I zjeví se Hospodinova sláva a všechno tvorstvo společně spatří, že promluvila Hospodinova ústa.“

První shromáždění, ve kterém jsem kázala, se konalo v malém městě, kde jsme žili před několika lety, přímo mezi příbuzenstvem mého manžela. Byl pro mě skutečně problematické, abych mluvila k těmto lidem, ale řekla jsem si v Božím jménu a skrze Jeho milost, že to zkusím a výsledek nechám na Něm. Když jsem povstala, abych začala mluvit, vzpomněla jsem si na tuto pasáž v Bibli: Udělej pořizení o svém domě, protože zemřeš, nebudeš žít.“

Když jsem začala mluvit na toto téma, bojácný duch mě opustil a slova jsem vyslovovala rychleji, než jsem je dokázala sdělit. Moje švagrová se zhroutila a pak rychle odešla z domu. Pokračovali jsme v těchto shromážděních několik dní a pak přišlo dvacet lidí, kteří přijali spásu. Lidé přijímali spásu všude v celém okolí. Další člověk, který přišel do shromáždění se po určité době stal mým zetěm.

Zůstávala jsem v modlitebně a pořádala jsem shromáždění jedno za druhým, jak to bylo co nejvíc možné, aby můj manžel mohl chodit do práce. Byla jsem plná obav, abychom vydělali peníze, které by nám stačily na to, abychom mohli odjet na Západ. Musela jsem ujet sedm mil do shromáždění v sobotu večer a pak jsem mluvila ve třech shromážděních v neděli – někdy v různých církvích – a pak jsem jela nazpět domů po nerovné horské silnici. V té době jsem byla téměř fyzicky vyčerpaná a nebyla jsem schopna obcházet církev a dělat moji práci. Avšak na konci týdne jsem znovu vyšla a často jsem pořádala shromáždění v okolních městech kolem místa, kde jsem se narodila a pak vyrůstala a kde jsme žili od doby, kdy jsme se vzali.

Bylo pro mě velmi problematické mluvit k přátelům a známým a k lidem, které jsem velmi dobře znala. Bůh mě však nádherně požehnal na každém místě, kde jsem pracovala. Kamkoliv jsem šla, dům byl přeplněný lidmi. Svá kázání jsem si nepsala, ani jsem si nepřipravovala osnovu. Přečetla jsem určitý text a pak jsem důvěřovala Bohu, že mě povede Svoji cestou. Pořádala jsem shromáždění několik dní na místě, kde jsem vyrůstala a dům byl zaplněn lidmi každý večer. Jednoho večera jsem nepřijala žádné Slovo (text). Lidé se do domu doslova vehnali, až byl zcela přeplněný. Začala jsem mít obavy. Jistý bratr mě řekl: „Učedníci (členové Církve učedníků) se dnes večer vyšňoří.“ Byla jsem tam s několika stovkami lidí, kteří seděli přede mnou a doposud jsem nebyla inspirována žádným textem v Bibli: nebylo nic, o čem bych jim vyprávěla. Všechno se zdálo být nicotné. Začala jsem úpěnlivě prosit Ježíše. Řekla jsem Mu, že mě povolal kázat a že jsem neměla „Chléb“, který bych rozdala těmto duchovně hladovějícím lidem. Protože chtěl potvrdit Své zaslíbení a oslavit Sám sebe v manifestaci Své moci před těmito lidmi, uslyšela jsem slova: „Co tedy uděláte s Ježíšem zvaným Kristus?“ a také jsem našla místo v Bibli, kde se nachází tento text. Zdálo se mi, jako kdyby mě Ježíš šeptal do ucha: „Neboj se, já jsem s tebou.“ Začala jsem shromáždění a zopakovala jsem text. Když jsem to udělala, sestoupila Boží moc a měla jsem dojem, že jediné co zbývalo udělat, bylo otevřít pusu. Lidé v celém domě začali plakat. Přijala jsem křest v Duchu svatém. Připadalo mi, jako kdyby celý dům byl plný Boží slávy. Zdálo se mi, jako kdybych se vznášela nad lidmi. Sláva buď Bohu, který pomáhá červovi z prachu země.

Pro Boží slávu a povzbuzení těch, kteří pracují na záchraně ztracených lidí, bych chtěla předložit důkaz o tom, že pro Boha není žádné příliš tvrdé místo, pokud Mu jen důvěřujeme a chtěla bych vám říct o tom, jak mi Bůh pomohl zvítězit na místě, zvaném „Děblovo doupe.“ Toto místo bylo známé svým ateismem a skepticismem. Stál tam starý volně průchozí kostel, ve kterém dosud nikdo neuvěřil. Někteří z našich nejlepších služebníků se tam snažili uspořádat shromáždění, avšak znechuceně odjeli. Toto místo se nacházelo asi šest mil od našeho domu. Odmítla jsem několikrát, že uspořádám shromáždění na tomto místě, ale nakonec jsem se rozhodla, že tam půjdu se vši vírou v Boha, že tam oťese veškerou nevěrou a že probudí staré suché kosti. Střetla jsem se tam s velkým lidským davem. Přišli ze zvědavosti a očekávali, že to brzy ukončím a odjedu s nepořízenou. Musela jsem zastat veškeré mluvení, modlení a zpívání. Avšak Bůh tam sestoupil se Svojí mocí. Někteří z místních bezvěrců začali blednout ve tvářích a třást se na svých sedadlech. Za několik dní jsem stěží našla místo, kde bych si mohla sednout. Ohlásila jsem, že budu pořádát shromáždění ve dne; avšak řekli mi: „Ach, nemůžete pořádát shromáždění ve dne, nikdo

nepřijde.“ Řekla jsem jim, že pokud nepřijdou, tak se budu modlit, aby Bůh vylil Svoji moc na lidi na tomto místě. Ve čtvrtý den byli někteří zcela znovuzrozeni. Šli do práce.

Zprávy o této události se začaly šířit jako oheň a křesťané, zpěváci a služebníci se sjeli ze všech okolních míst. Stovky lidí čekaly venku, protože se nevešly do domu. Byly otevřené jak dveře, tak okna a všude byl takový klid, že téměř všichni lidé venku mohli slyšet. Pořádala jsem zde shromáždění dva týdny a sedmdesát pět lidí uvěřilo v Pána Ježíše. Jakýsi starý sedmdesáti pětiletý muž a jeho žena a devět jejich dětí přišli k Pánu. Všichni, kteří uvěřili byli starší dvaceti let. Přijali zde spásu jedni z nejzatvrzelejších hříšníků v celém kraji. Museli vyznat, že tam Bůh působil úžasnou mocí. Uspořádala jsem Nedělní školu pro sto padesát zájemců a vybrala jsem do pozice vedoucího, muže, který byl před svým obrácením všude znám jako notorický alkoholik; pořádala jsem zde dvakrát týdně modlitební shromáždění a jedno shromáždění každou neděli. Různí služebníci přislíbili, že přijedou, aby zde posloužili kázáním. Lidé řekli, že to bylo nádherné Boží dílo, ale že nevydrží, poté co odjedu. Požehnaný buď Bůh, slyšela jsem doposud jen o jednom člověku, který se vrátil do světa!

Chvála buď Bohu, Boží dílo roste a z hříšné pouště se stala oáza, která začala kvést jako růže! Kde bylo kdysi klení a rouhání, se nyní ozývá zpěv a chválení Božího jména. Nenechme se nikdy odradit, ale spolehněme na Boha a On nám pomůže vždy zvítězit, pokud mu budeme důvěřovat a vzdáme Mu veškerou slávu. Chvála buď Bohu za vítězství skrze víru v Jeho zaslíbení a prostřednictvím Jeho dostatečné moci v Beránkově krvi!

Dovolte mi, abych povzbudila ty, kteří začínají pracovat na Pánově vinici, že Bůh zaslíbil, že s námi bude vždy, až do konce. Nejsme nic než hliněné nádoby, prostřednictvím kterých Bůh mluví. „Ne silou, ani mocí, ale Duchem mým, praví Hospodin zástupů.“ Pokud Duch svatý působí v našich srdcích, vyzařuje skrze nás v našich životech a skrze naše činy; pokud vírou bereme Boha za Jeho slovo, zjistíme, ať budeme v jakékoliv situaci, že Jeho milost je dostatečná a že nám pokaždé pomůže k vítězství. Musíme prohlašovat vítězství skrze víru předtím, než padnou zdi. (Jozue 6:20).

CHVALOZPĚV UCTÍVÁNÍ

Svatý, svatý, svatý, Hospodin Bůh Všemohoucí,
Za ranního úsvitu zpíváme píseň Tobě;

Svatý, svatý, svatý, ten Milosrdný a Mocný,
Bůh ve třech osobách, požehnaná Boží trojice.

Svatý, svatý, svatý, všichni svatí Tě uctívají,
Vrhají své zlaté koruny okolo skelného moře;

Cherubín a serafín se klání Tobě,
Ty, který jsi byl a jsi a budeš trvat navěky.

Svatý, svatý, svatý, Hospodin Bůh Všemohoucí
Všechno Tvé dílo chválí Tvé jméno na zemi, na nebi a v moři.

Svatý, svatý, svatý, Hospodin Bůh Všemohoucí,
Bůh ve třech osobách, požehnaná Boží trojice.

KAPITOLA IV

V DÍLE

Na zpáteční cestě z probuzeneckého shromáždění, jsem se velmi nachladila a nemohla jsem téměř mluvit. Zastavili jsme se v Columbianě, asi deset mil od našeho domu. Zatím, co jsem byla tam, poprosil mě vedoucí místní Metodistické církve, zda-li bych u nich nevedla modlitební shromáždění a nekázala pro ně. Třebaže bylo stejně už pozdě na ohlášení tohoto shromáždění, řekla jsem mu, že půjdu, pokud budu moct a uspořádali jsem shromáždění chval, protože jsem byla schopna jen šeptat. Tato církev duchovně vyhasla kvůli svému rutinnímu sledu shromáždění, pýše a banquetům, atd., dokud zcela neztratila svoji moc. Byla duchovně mrtvá. Šla jsem tam a k mému překvapení jsem uviděla, jak lidé přichází do církve v davech. Přicházeli do té doby, než byl dům přeplněný lidmi; řekli, že dům má kapacitu tisíce míst. Nebyla jsem schopna najít místo, kde bych se mohla posadit a sípala jsem tak, že jsem stěží mohla mluvit, aniž by mě nějaký služebník či člověk mohl pomoci. Nestála jsem nikdy před tak velkým lidským davem, nebo nikdy jsem nepořádala shromáždění takovým způsobem. Trásla jsem se na sedadle; avšak, jak jsem se jen ve skrytu své duše přimkla k Bohu. V tiché modlitbě jsem ho poprosila, aby mě uzdravil z nachlazení a chrapotu a sňal ze mně bázlivého lidského ducha a všechno, co by mu překáželo a inspiroval mě poselstvím, které bych sdělila hynoucím ztraceným lidem.

Pomyslela jsem na to, že kdybych mohla povstat, šla bych za kazatelnu a řekla bych lidem, že to byla chyba, že mě pozvali, a že jsem jim, neslíbila, že k nim budu mluvit. Vypadalo to však všechno naopak. Avšak vstala jsem a šla jsem se poprvé omluvit od chvíle, kdy jsem začala zcela sloužit Pánu. Když jsem přistupovala ke kazatelně, v mé mysli mi utkvěla pasáž z Bible: „Dělám veliké dílo, proto nemohu odejít.“ Důvěřovala jsem Bohu, že mně uzdraví z nachlazení. Prvních pět minut mě nerozuměli ani slovo. Pak můj hlas začal zněl zřetelněji a hlasitěji tak, že to mohli slyšet všichni v celém domě, a připadalo mi, jako kdyby se ze sebe slova doslova chrlila. Mluvila jsem asi celou hodinu a Boží moc sestoupila úžasným způsobem. Lidé plakali v celém domě a na shromáždění se sneslo ovzduší svaté velebnosti hrobového ticha. Chtěli, abych pokračovala v probuzeneckých shromážděních, avšak nemohla jsem. Kdykoliv pomyslím na toto shromáždění, posílí to moji víru a cítím se, jako kdybych chválila Pána za vítězství skrze víru v našeho Pána Ježíše Krista. Jemu buď sláva, moc a chvála na věky věků. Amen.

Obdržela jsem několik pozvánek, abych mohla stabilně sloužit na určitém místě, kde se mi dařilo. Z United Brethren chtěli, abych začala vést Woman's Missionary Society (Misionářskou společnost žen), nebo abych byla cestujícím kazatelem; bibličtí křesťané chtěli, abych se s nimi spojila a začala vést tři velké církve a metodisté chtěli, abych začala vést jejich církve. Tyto církve byly všechny ve vzdálenosti deseti mil od našeho domu a dostávala bych slušný plat. Avšak uvědomila jsem si, že jsem byla povolána, abych zvěstovala evangelium. Věděla jsem, že moje práce se netýká určitého místa, kde bych stabilně sloužila, ale kamkoliv mě Pán povede. Spojila jsem se s United Brethren Church a dostala jsem povolení kázat a zakládat církve. Pocítila jsem, že nastal čas, abych opustila rodinu, přátelé a naše jedno dítě, abych mohla odjet a cestovat po Západě. Byla to bolestivá zkouška.

Musela jsem utéct do Skály mého útočiště, která je vyšší, než jak bych předtím dokázala říct:

„Pane, poslušně Tě následovat budu;
ráda opustím všechno ve světě beze všeho studu.
„Ty jsi Ten jediný, kdo má právo mě vést
a proto mě nikdo nebude plést.“

Můj manžel nyní ochotně a pln obav chtěl se mnou začít pracovat na Božím díle. To vyžadovalo mít pevnou víru, protože jsem začínali jako Pánovi učedníci, bez peněz a mošny a důvěřovali jsme Pánu, že vyplní všechny naše potřeby.

Zjistila jsem, že Ježíšovo zaslíbení je stále platné. Pokud opustíme všechno kvůli Němu, získáme domy a pole, sestry a bratry a v budoucnosti věčný domov v nebi. Kamkoliv přicházím, jsem svědkem toho, jak se do Božího království rodí matky, otcové, sestry a bratři a milé děti, kteří jsou pro mě tak drazí jako moje vlastní.

Předtím, než jsem odjela na Západ, uspořádala jsem devět probuzeneckých tažení, založila jsem dvě církve: jedna z nich měla asi sedmdesát členů; zavedla jsem tam zároveň Nedělní školu, kterou navštěvovalo asi sto zájemců a začala jsem na tom stejném místě pořádat pravidelná modlitební shromáždění; kázala jsem ve dvaceti dvou shromážděních v různých domech a ve čtyřech školách, v osmi různých denominacích a sdělila jsem dvě stě kázání. Toho všeho jsem dosáhla během jednoho roku a půl. Bůh požehnal moji práci ve velmi krátkém časovém rozpětí, ve kterém bylo dosaženo takových výsledků, které bych očekávala, že se stanou za pár let, nebo možná v celém mém životě. Chvála buď jeho svatému jménu.

Když jsme odjeli na Západ, abychom se zapojili do Božího díla, pro které mě Pán povolal, naše první místo, kde jsme se zastavili, bylo Willshire, Ohio. Kázala jsem v ten stejný večer v M. E. Church a příští den jsme jeli do Fairview. Zde právě končila řada shromáždění br. S a T. Lidé mě prosili, abych pokračovala ve shromážděních, které jsem už pořádala šestnáct dní. Nikdy jsem ve svém životě neviděla takovou Boží moc, která se v těchto shromážděních projevovala. V této církvi přetrvával několik let určitý problém. Někteří z členů této církve odešli a sbor ztratil svoji duchovní moc. Pocítila jsem, že Bůh obnoví lásku a soulad v tomto sboru. Navštívila jsem rodiny, které z tohoto společenství odešli a během třetího shromáždění, konaného v této církvi, se celá věc vyřešila. Všichni, kteří byli přítomni, vyšli na výzvu k pokání a zcela se vydali Pánu a modlili se za křest Ducha svatého a ohněm, a aby na ně sestoupil. Patnáct z nich přišlo na výzvu dopředu, když křičeli, aby se nad nimi Pán smíloval. Mužové a ženy padli k zemi jako mrtví. V životě jsem neviděla něco takového. Uvědomila jsem si, že to bylo Boží dílo, ale nevěděla jsem, jak to mám vysvětlit, nebo co mám k tomu říct.

Bála jsem se trochu, protože jsem nevěděla, co si lidé pomyslí, nebo co mi pak udělají, když jsem vedla shromáždění. Zatímco na lidech spočívala Boží bázeň a já jsem jen přihlížela, aniž bych věděla, co dalšího udělat, Duch Boží mi připomněl vidění, které jsem měla před tím, než jsem začala pracovat na Pánově vinici a Pán mi řekl: „Nepamatuješ si už, když jsem tě odnesl ve vidění na pole, kde jsi uviděla dozrávající pšenici a snopy obilí, které popadaly okolo tebe? Rozlehlé pšeničné pole jsou lidské davy, kterým budeš kázat evangelium; padající snopy jsou ti, kteří právě dnešní večer padli pod Boží mocí. Toto je moje moc, řekl jsem ti přece, že budu s tebou a budu bojovat za tebe; nepotřebuješ lidskou moudrost k tomu, aby hříšníci přešli ze tmy do světla, ale potřebuješ jen moudrost a moc,

kteřá je z Boha.“ Pán mi zjevil tyto podivuhodné věci během chvílky a mé obavy se rozplynuly. Ti, kteří leželi v domě jako mrtví, poté co byli na podlaze nejméně dvě hodiny, se jeden po druhém co nejrychleji postavili, s obličejů jim vyzařovala Boží sláva a křičeli v celém domě. Nikdy jsem nebyla svědkem tak očividných obráčení a ani takového křičení. Připadalo mi, že jsou lehčí jako pírko. Služebníci a staří křesťané plakali a chválili hlasitě Pána. Řekli mi, že to byla letniční moc, a že je Pán navštívil se Svoji velkou milostí a mocí a schylovalo se k velkému vítězství.

Od této chvíle už uplynulo dvanáct let; Pán vylil Ducha svatého, tak jak zaslíbil, že učiní v poslední době, s následnými „*znameními a divy*.“ Řekl, že sešle pozdní déšť Ducha předtím, než přijde ten hrozný den Páně. Poskytl to proto, aby shromáždil v poslední velké žni duše, než se vrátí v oblacích Pán Ježíš. Mnohokrát jsem stála před shromážděními, kde bylo několik tisíc lidí, ať už jsem kázala, či zpívala, když na ně Duch svatý sestoupil a přehnal se přes ně tam a nazpět jako vlnobití, dokud se nezačali klátit jako stromy v lese, nebo jako obilí v bouřce. Mnozí leželi na zemi v domě nebo v táboře jak širocí, tak dlouzí, a tak jako v Korneliově domě mnoho lidí přijalo Pána, ať už stáli, či seděli na sedadlech.

Mnozí křičeli, jiní hlasitě plakali. Jindy se Boží moc prohnala domem a obměkčila úplně všechno. Během několika minut téměř každý ve shromáždění, ať už křesťan či hříšník, plakali. Ovzduší hrobového ticha sestoupilo na všechny přítomné, neuslyšeli byste žádný zvuk ani pohyb; Boží moc zaujala lidi. Po takovém vylití Ducha svatého, vždy následovalo to, že stovky lidí přišly ke Kristu. Pán potvrdil své Slovo, když jsem ho kázala, podle apoštolského vzoru, „*znameními a divy*“ a projevy Ducha.

Ukázal mi, že žijeme v posledních dnech. Vylil svého Ducha ve všech mých shromážděních. Chvála Bohu za to, ať už Duch svatý sestoupil kterýmkoliv způsobem, věděla jsem, že si shromáždění vede Pán. Uvědomila jsem si toto: „Ne silou, ani mocí, ale Duchem mým, praví Hospodin zástupů.“ Ach, jak jsou tyto slova našeho láskyplného Otce líbezná: „Otevři ústa svá, naplním je,“ a „neboj se jich, já budu s tebou a vysvobodím tě, je výrok Hospodinův.“ „Ty však přepásej svá bedra, povstaň a vyříd' jim všechno, co jsem ti přikázal.“ „Jen se jich neděš, jinak tě naplním děsem z nich.“ „Jdi, a já budu s tebou.“ „Buďte rozhodní a udatní,“ atd. Když si uvědomím, v jaké zodpovědné pozici jsem a podívám se přes celý zaplněný dům, já, jako Petr, začnu se topit a křičet: „Pane, pomoz; použij si tuto hliněnou nádobu ke Své slávě a inspiruj mě Svým poselstvím pro tento hynoucí lid.“

Některá tato zaslíbení mě proběhnou v mžiku myslí, za kterými je Duch svatý, dokud se necítím zcela ztracená v Kristu a nevidím před sebou nic než velké množství ztracených lidí, kteří jsou na cestě do záhuby.

Ach, Chvála buď Bohu za to, že o nás tak jemně pečuje a Jeho úžasnou spásu, která naplňuje naše duše slávou, která zahání strach z pronásledování, člověčí strach a ďábelský strach a způsobuje, že se radujeme uprostřed zkoušek a pamatujeme na to, „že těm, kteří milují Boha, všechny věci napomáhají k dobrému,“ atd.; která zahání strach ze smrti a když hledíme na hrob, slyšíme výkřik z Kalvárie: „Já jsem vzkříšení a život.“ Smrt je branou do Boží slávy.

Má další zastávka byla v Bethel Chapel, St. Mary's Circuit, kde jsem jedenáct dní pořádala probuzenecká shromáždění. Sbor byl ve velmi špatném stavu. V této církvi řešili problém, který trval už devátý rok. Šestnáct členů nebo dokonce více odešlo z církve, avšak láska byla v tomto společenství obnovena a téměř všichni, kteří odešli, se vrátili nazpět. Otec D., který nenavštěvoval celý svůj život žádnou církev, přišel a zapojil se do Božího díla, včetně své jedenáctičlenné rodiny, která ho následovala. Jistý bratr se rozhodl, že se stane Božím služebníkem na plný úvazek a nyní káže evangelium. Jakýsi bezvěrec byl usvědčen a

přijal Pána a nyní také slouží jako duchovní. Sto třicetpět lidí přišlo na výzvu k pokání, třicet devět z nich se přidalo k církvi, křesťanští pracovníci se sjeli ze všech stran a prožívali jsme nádherné chvíle. Dům byl zcela přeplněn lidmi, polovina z nich se nemohla dostat dovnitř. Ti, kteří hledali spásu před pódiem, byli pošlapáni. Neměli jsme místnost pro ty, kteří truchlili a volali k Bohu. Lavice pokání a sedadla byla všechna obsazena a v ten večer, když jsem ukončila shromáždění, jich třicet dva přišlo k lavici pokání. Zdálo se, že všichni, padli pod usvědčením. Pobízela jsem je ve dne v noci. Měla jsem dojem, že to byla jejich poslední šance a že, pokud nepřijdou k Ježíši, jejich zkáza bude zpečetěna. Řekla jsem jim, že jsem byla přesvědčena o tom, že je jim v patách samotná smrt. Zbledli, avšak nekřičeli. Zanedlouho poté, co shromáždění bylo ukončeno, buď se jim ještě více přitížilo, anebo si až do poslední chvíle neuvědomovali, že míří na věčnost bez jediného paprsku naděje. Lidé se pamatovali, jak jsem s nimi měla těžkou práci a mysleli si, že to bylo varování od Boha pro ostatní, aby utekli do Spasitelovy náruče a unikli tak pomstě spravedlivého Boha. Ach, je strašné, zemřít bez Krista, skočit do temna a klesnout do temných vod Jordánu bez Krista, který by je prozářil Svou slávou.

V INDIANĚ

Odjeli jsme do Pleasant Mills, Indiana,, abychom uspořádali řadu shromáždění a našli jsme tam společenství lidí, které bylo rozděleno. Zjistila jsem, že jen šest z nich prožili jakousi duchovní zkušenost a byli velmi zklamáni. Dokonce hlavní služebník vůbec nedoufal, že by mohl být znovu duchovně zbudován. Byli zde ve velké míře baptisti a mezi církvemi bylo mnoho sporů. Mnoho dobrých bratrů mě radilo, abych tam nejezdila, avšak myslela jsem si, že i když je to tak tvrdé místo, je zde nutné udělat mnohem více práce než kdekoliv jinde. Začala jsem prohlašovat vítězství předtím, než padly zdi. Když jsem poprvé oznámila, že budu večer kázat, přišli jen dva členové církve, ačkoli dům byl obvykle přeplněn lidmi. Mluvila jsem o textu „Dělám veliké dílo, proto nemohu odejít.“ V zásadě jsem mluvila k církvi. Řekla jsem jim, že jsme byli bratři a sestry v Kristu a že jsme byli všichni povoláni, abychom se zapojili do budování Božího díla a že každému byla svěřena jen určitá část.

Pozvala jsem je, aby přišli a pomohli, a že to nebyla jen jejich výsada, ale že jim Bůh přikázal, aby vyšli pomoci Pánovi proti tomu mocnému, protože jsme museli vybojovat velkou bitvu a byl potřeba každý voják. Bůh řekl: „Zlořečte těm, kteří nepřišli na pomoc Hospodinu, ku pomoci Hospodinu proti silným.“ Církev vyšly do boje a nemohli jsme rozpoznat baptistu od presbytera. Bratr B., baptistický služebník, přišel a nabídl všechno, co bylo v jeho možnostech. Mnozí z nich se poprvé ukázaly v dobrém světle. Dva přišli na výzvu a přijali Pána, všichni jsme byli spojeni poutem lásky, které jak já doufám, potrvá až na věčnost. Vypadalo to, že si nikdo nemyslí, že by církev mohla být znovu zbudována. Říkali: „Jest-li tady ještě něco dobrého vzejde, bude to víc než jsem očekával.“ Neměli žádnou víru, nemohla jsem na ně vůbec spoléhat.

Třetí den dva staří lidé, asi šedesát let staří, přišli poprvé dopředu na výzvu k pokání a přijali Pána a jistý mladý muž, který se okamžitě zapojil do práce. Poznal, že věří. To duchovně zapálilo další členy sboru a zakusili jsme nádherné chvíle. Dům byl přeplněn lidmi každý večer. Shromáždění trvala šestnáct dní. Padesát pět lidí přišlo na výzvu k pokání a myslím si, že všichni z nich byla zcela evidentně obráceni.

V sobotu ráno jsem dosud nebyla inspirována žádným poselstvím. Když jsem přišla do církve, modlitebna byla přeplněná lidmi a já jsem stále nevěděla, o čem budu kázat. Když jsem vcházela po schodech do budovy, jistý bratr se mě zeptal, zda-li bych nekázala na

pohřbu v době, která byla vyhrazena pro kázání v modlitebně a pokud ano, celé procesí by se tam na chvíli zastavilo. Zamyslela jsem se na chvíli. Myslela jsem si, že to bylo všechno od Pána a řekla jsem, že ano. Avšak, nikdy jsem nekázala na pohřbu. Ach, jak jsem jen vzhlédla k Bohu, aby mě vedl do Své slávy. Věděla jsem, že pokud skrze mě nebude mluvit Bůh, zesměšním se. Vzpomněla jsem si na tento text: „Já půjdu k němu, ale ono se ke mně nevrátí.“ Obrátila jsem si na stránku v Bibli, kde byla tato pasáž a zdálo se, že Boží světlo svítilo přímo na tento text. Bylo to však dítě, které zemřelo a jeho rodiče nebyli zachráněni. Byli oba dva usvědčeni a slíbili mi, že nemám přestat, dokud nenajdou nejvzácnější Perlu na světě. Když jsem se postavila a četla text, jeho význam mi byl zjeven a Duch Boží sestoupil s velkou mocí. Lidé plakali v celém domě. Ach, chvála buď Bohu za Jeho všudypřítomnou pomoc, když Mu důvěřujeme.

Zatím, co jsem pořádala shromáždění, navštívila jsem muže, který byl nemocný a nespasený. Mluvila jsem a modlila jsem se s ním a byl nádherně zachráněn. Opustila jsem ho, zatím co se radoval ve Spasitelově lásce. Začal chodit do církve, ale během pár týdnů zemřel. Byl velmi šťastný a pak rezignoval. Přišla jsem se s ním rozloučit. Řekl mi, že brzy zemře, ale že se s námi setká v nebi u Krásné brány. Během jeho posledních hodin jeho přátelé a bližní se sešli okolo něho a on s nimi mluvil a napomínal je, aby hledali Krista, aby se s ním setkali v nebi. Řekl, že andělé a jeho malé dítě, které zemřelo, byli v pokoji. Křičel a chválil Boha do posledního dechu. Jeho smrt, v níž prošel jako vítěz, usvědčila některé z nejzavrtlejších hříšníků o skutečném křesťanství. „Ach, dovol mi zemřít smrtí spravedlivého, aby můj poslední dech byl jako jeho.“ Náš láskyplný Otec si povolává k sobě Svě děti jednoho po druhém. Někteří z nás mají na druhé straně (na zlatém pobřeží) více blízkých než tady. Sledují nás a čekají na nás. Sledují nás nadarmo?

KAPITOLA V

PŘEKVAPENÍ

Zatím, co jsem byla v Limě, Ohio, navštívila jsem večírek uspořádaný na počest narození otce P., kterému bylo osmdesát tři let. Bylo zde několik nejstarších osadníků tohoto hrabectví. Asi sto šedesát lidí se účastnilo večere v nádherném háji poblíž jeho domu. Poté, co byl starý pán zavalen dárky, začala jsem shromáždění zpěvem. Otec R., první osadník v hrabectví Van Wert, nás vedl v modlitbách. Pak jsem začala kázat z textu „Jsme jen poutníci a příchozí,“ poté, co jsme uspořádali shromáždění chval. Devět se jich postavilo, aby se modlili za Boží lid. Skončili jsme písní „Ach, pomyslete na domov, který na nás čeká tam,“ a potřásli jsme si rukama. Pocítili jsme, že se už na takovém krásném shromáždění nesetkáme; avšak pokud zůstaneme věrni, sejdem se všichni na Zlatém pobřeží, kde si nikdy neřekneme nashledanou.

Na žádost br. B. jsme v květnu odjeli do Zion, Olive Branch Circuit, a oznámili jsme, že zde budeme pořádát shromáždění, které pokračovaly dva týdny. Našla jsem jen pár jmen v místní knize, ale jinak byli roztroušeni. Našla jsem jen dva nebi tři, kteří zůstali věrni místnímu společenství. Tito a jejich pastor byli zklamáni. Museli čelit tak silnému vzdoru, až

si mysleli, že Zion nebude nikdy znovu zbudován a nerozzáří se. Avšak pokračovala jsem ve víře a zdi stoupaly nahoru. Třebaže bylo období osevů, pořádala jsem shromáždění ve dne v noci. Shromáždění byla slušně zaplněná lidmi. V sobotu byl dům zcela přeplněn a večer se do nich nemohli všichni dostat. Boží lid byl velmi probuzen a odpadlíci obnovili svoji smlouvu s Bohem a mnozí přijali spásu.

O pár dní později, poté, co shromáždění skončila, jakýsi muž spadl z koně poblíž církve a zabil se. Věřím, že to bylo varování od Boha pro ty, kteří bojovali s usvědčením. Byl bez Krista a nepochybně skončil v temné záhubě. Milý čtenáři, jak to vypadá s vámi? Pokud by vás dnes navštívil bledý posel smrti, skočili byste do věčnosti a uslyšeli byste Soudcův hlas: „Jděte ode mě, vy proklatí, do věčného trestu, kde bude pláč a skřípění zubů,“ nebo byste šli s křikem domů do nebe v Boží slávě?

Po naší návštěvě jsem pořádala pár dní shromáždění ve školní budově a patnáct lidí povstalo, aby se začali modlit. Šest členů jakési rodiny přišlo k Pánu. Jistý mladý muž, se kterým jsem měla mnoho práce a snažila jsem se ho přivést ke Kristu, velmi náhle zemřel. Zemřel, aniž by byl zjevný jediný důkaz toho, že by byl spasen. Jeho smrt zahalili smutkem celou čtvrť, kde bydlel. Jeho otec a rodina, kromě jeho matky, nebyli zachráněni. Zajímala jsem se velmi o tuto rodinu, avšak oni nikdy nepřišli do shromáždění.

Někteří bratři mě navrhli, abych uspořádala shromáždění ve škole, která byla blízko jejich domu. Uspořádali jsme jedno shromáždění a přišli tam všichni. Pořádali jsme tam shromáždění jednou týdně po celý měsíc. Matka prožila jasné znovuzrození a otec a pět dětí přijali posléze Pána, kromě jednoho syna. Řekl, že ho to dosud neuspokojovalo. Všichni se přidali do společenství ve Fairview a jsou dosud horlivými křesťanskými pracovníky. Myslím si, že budou velkou pomocí pro církev. Br. C. kázal ve Fairview a začal novou éru této církve. Deset lidí se přidalo k této rodině. Jeli jsme pak k řece, kde jsme jich dvacet pokřtili. Neviděla jsem nikdy tak nádherný obrázek. Duch svatý sestoupil s velkou mocí a téměř každý z nich, když vycházel z vody, křičel a chválil Pána. Velký lidský dav byl svědkem této podívané a zdálo se, že všichni pocítili Boží moc. Pak jsme šli do školy a tam jsem v ten večer kázala.

Uspořádala jsem několik shromáždění v Bethelu a překvapilo mě, když jsem pak uviděla bryčky a vozy, z nichž vystupovali lidé a ze všech stran přicházeli k domu. Drazí bratři, sestry a přátelé se v ten den shromáždili, aby oslavili mé třicáté deváté narozeniny. Všichni přinesli koše plné dárků a stůl se prohýbal pod tíhou všeho dobrého, co přinesli. Poté, co jsme učinili za dost věcem, které byly nádherným způsobem rozmístněny na stole, dostala jsem několik dárků. Pak jsme se shromáždili v nedalekém háji, kde jsme strávili zbývající den v bohoslužbách. Úvodní slovo měl Rev. T., a modlitby vedl br. W. Br. H. ohlásil několik zajímavých věcí a pak se zmínili v několika vhodných poznámkách bratři, kdy oslovili ostatní a pak se k nim přidaly i sestry. Boží moc se začala projevovat úžasným způsobem. Pak jsem poděkovala lidem za jejich laskavost a mluvila jsem o nádherném znovusjednocení, které na nás čeká za řekou věčnosti. Pak jsme vstali a zpívali: „Ach, pomysli na ten domov, který tam na nás čeká.“ Řekla jsem, že jsme si třáslí rukama, zatím, co jsme zpívali a všichni přemýšleli o domově a svých nejbližších, kteří jsou už tam. Všichni ve shromáždění plakali a prožili jsme, že pokud se už nikdy nesetkáme na zemi, uvidíme se v nebi, kde nebudou žádná rozdělení a ani zármutek.

Oznámila jsem pak, že uspořádám 28. července roku 1883 slavnostní shromáždění, které trvalo tři dny v nádherném háji na břehu řeky. Bylo tam mnoho lidí a bylo to také velmi dobře zorganizováno. V sobotu s v háji shromáždilo asi dva tisíce lidí. Ráno jsme měli chvály. Bylo to nádherné, když jsem viděla Boží děti ze všech denominací a slyšela jsem jak

pozvedají všichni svůj hlas, kterým vyjádřili svoji naději o nebi. Ke konci této nebeské slavnosti jsem kázala na text „Hle, zvítězil lev z pokolení Judova, kořen Davidův, aby tu knihu otevřel a rozlomil jejích sedm pečeti.“ Boží moc sestoupila úžasným způsobem. Ovzduší hrobového ticha spočinula na lidech a mnozí křesťané a hříšníci plakali. Odpoledne br. M. Kázal na téma „Ranný rozbřesk v církvi; jeho měsíční a sluneční záře dneška.“ Ke konci jsme vyšli k řece a několik lidí pokřtil br. M. Když jsem se zadívala na velký lidský dav u řeky, vzpomněla jsem si na podívanou za starých časů u Jordánu. Večer jsem kázala na text „Hle, ženich přichází! Vyjděte mu vstříc!“

KAPITOLA VI

WOOD`S CHAPEL, IND.

Makedonské volání z Woodovy kaple se ozývalo přes celou Indianu a já jsem prožila, že mě tam Pán povolává. Uspořádala jsem tam shromáždění ve velmi svízelné a nepříznivé situaci. Dům byl nový. Společenství se skládalo z členů, kteří nebyli znovuzrozeni. Asi před devíti léty se zde stala roztržka a většina členů odešla.

Vedoucí tohoto společenství, muž, který se potácel na pokraji hrobu, požehnán buď Bůh, byl znovu získán. Jeho žena a téměř celá jeho rodina se přidala ke stádu. Další bratr, který byl z této příčiny velkou pomocí, ale ztratil svoji moc a zkušenost, řekl, že se už nikdy nebude zajímat o náboženství. První večer byl dům zaplněn lidmi a pokud jsem někdy potřebovala modlitby lidí, bylo to tam. Byla jsem tak slabá, že jsem nebyla schopná se postavit za kazatelnu. Zavolala jsem na tohoto muže, aby se modlil. Prohlásil: „Pane, ty si jsi poslal sem. Pokud bude kázat až do soudného dne, nikdo nebude spasen,“ atd. Zvedla jsem hlavu, abych viděla, co je zač. Odpověděla jsem: „Mladý muži, změníš za pár dní své smýšlení; pokud se za mě nemůžeš modlit, já se umím modlit sama za sebe.“ Věřím, že mi toto dodalo sílu a moc.

Další večer jsem na něho znovu zavolala a lidé se radovali, když uslyšeli, jak svoji modlitbu změnil. Dvanáct lidí přijalo Pána. Byl mezi prvními, kteří si se mnou třásli rukou a byl jedním z mých nejlepších přátel. Chvála Bohu! Ti, kteří mají předsudky, nebo jsou připraveni se mnou bojovat, když jedu na nové místo, jsou vždy jako první chyceni do evangelizační sítě a zvou mě pak k sobě domů.

Mnoho rodin přišlo do Božího království. V okolí tří mil kolem tohoto místa nebylo rodiny, ve které by jeden nebo více členů nepřijalo Pána ve shromáždění. Shromáždění trvala pět týdnů ve dne v noci a přivolávalo to čím dál větší zvědavost ostatních. Dům byl většinou zcela přeplněn. Stalo se mi dvakrát, že jsem pořádala dvě shromáždění najednou.

Setkala jsem se před nedávnem s bratrem, který přijal Pána v tomto shromáždění. Řekl mi, že všichni stáli na svých místech. Během tohoto shromáždění tam byla žena, která byla hluboce usvědčena z hříchu, avšak přešlo jí to a začala se chovat velmi vyzývavě. Řekla jsem jí, že Bůh na ní a její rodinu sešle soudy. Odpověděla mi, že to dává všechno v sázku. O pár dní později, poté, co shromáždění skončila, její milovaný syn šel pracovat k železnici. Za dva dny jí ho přinesli na kusy roztrhaného od vlaku. Byl ve shromáždění a odmítl poslední volání. Drahý čtenáři, přijmi toto varování a uteč do Skály, Krista Ježíše, do svého útočiště.

Tyto shromáždění také navštěvoval jistý muž, který vyrušoval ve všech shromážděních a ve velké míře v tom také uspěl. Přišel do tohoto shromáždění a jako obvykle začal rušit.

Mluvil o mě a řekl o mě všechny bezbožné věci, které si byl schopen vymyslet. Dělal všechno proto, aby lidé nevyšli na výzvu k pokání. Bratři byli zcela zklamáni a řekli mi, že pro něho není žádné milosti. Pocítila jsem, že jestli, má být kdy spasen, musí být v ten večer. Začala jsem se velmi úpěnlivě modlit k Bohu, aby odstranil tuto překážku, pokud by pro něho byla určitá milost, aby se okamžitě obrátil, nebo aby ho odstranil z cesty. Byl v domě a díky Bohu za to, že odpověděl na moji modlitbu a usvědčil ho tak hluboce, až byl rád, že křičel a prosil o Boží milost. Řekl, že věřil, že ho tato modlitba zachránila. V další večer jsem ho zavolala, aby oslovil shromáždění. Lidé byli velmi překvapeni, když uviděli takovou změnu.

Bůh může a pomůže nám k vítězství, pokud Mu budeme jen trochu důvěřovat.

Metodisté mě prosili, abych přijela do Shiloh, čtvrt míle od Liberty. Učinili jsme tak. Navštívila jsem členy United Brethren Church a pozvala jsem je, aby přišli a uspořádali společná shromáždění. Zastavili se a pomohli a pozvali nás do svých domů. Mezi mnohými různými bratřími a sestrami byli bratři F. A jejich rodiny. Budu si na ně vždy pamatovat, kvůli jejich dobrotě.

Uspořádali jsme nádherné shromáždění. Téměř každý dům se stal modlitebnou. Přijali tam Pána tři lidé, kterým bylo asi padesát let; přijal tam spásu také jeden osmdesáti pěti letý starý skeptik a bezvěrec. Bojoval proti všem církvím a spílal služebníkům, kteří k němu mluvili. Zavolala jsem na něho v jeho domě. Poznala jsem, že starý muž je velmi inteligentní a dobře obeznámen s každým tématem, kromě toho, který byl pro něho nejdůležitější. Ach, jak jsem jen kvůli němu cítila velkou lítost. Uvědomila jsem si, že se něco musí stát, jinak bude navěky zatracen. Poznala jsem, že blíží jeho soudný den, ve kterém bude uvržen do pekla. Chtěl se přít o každou věc, ale jen ne o tu nepodstatnější. Přiměla jsem ho, aby si uvědomil svůj ztracený stav a vyprávěla jsem mu o tom, že mě Bůh poslal, abych ho přivedla ke Kristu. Uviděla jsem, že ho to velmi zneklidňuje, když se Duch Boží začal dotýkat a tak jsem odešla. Začal se trápit. Během pár dní pro mě poslal, abych mu řekla, co má udělat, aby byl spasen, a když jsem k němu mluvila, začal plakat jako dítě. K překvapení všech s námi šel v ten večer do církve. Posadil se přímo před kazatelnu, kde se mě mohl dívat zpřímá do očí a porozumět každému slovu. Mluvila jsem na text „Připrav se setkat se svým Bohem.“ Mluvila jsem přímo k němu. Myslel si, že to bylo nádherné shromáždění. Řekl, že nikdy předtím něco takového neprožil. Pocítil velkou změnu.

Avšak nebyla jsem uspokojena jeho zážitkem. Nerozuměl té změně v jeho srdci. Tak jako Nikodém si to chtěl zdůvodnit. Přišel do shromáždění příští den. Přijal požehnání jako malé dítě. Vydal se zcela Ježíši a vzhlédl vzhůru na svědectví všem a požehnaný buď Pán, stalo se to.

Bůh žehnej a ochraňuje tohoto milého starého otce! Očekávám, že se s ním setkám v nebi a budu s ním mluvit o božím úžasném milosrdenství, když ho zachránil v hodině dvanácté.

KAPITOLA VII

VIDĚNÍ

Když jsem přijela v listopadu roku 1883 do Monroeville, hraběctví Allen v Indianě, zavolali jsme bratra M., pastora Metodistické episkopální církve a oznámili jsme, že v ten večer budeme pořádat shromáždění. Církev, až na pár výjimek byla duchovně mrtvá.

V tomto městě nebylo probuzení už několik let, které by mělo větší význam a téměř všichni předpovídali prohru. Neměli ve své modlitebně lavici pokání už asi devět nebo deset let. Ke konci dalšího shromáždění příštího dne jsem poprosila kostelníka, aby přinesl nazpět hudební nástroj a postavil dopředu ubohou a pohrdanou lavici pokání. Smál se mi do očí a řekl, že to udělá. Když lidé uviděli lavici pokání, řekli mi, že to byl ode mně docela dobrý vtip, protože ji nepotřebovali. Zatím, co jsem v ten večer kázala, křičela jsem k vítězství a řekla jsem jim, aby se připravili na výzvu k pokání – dům byl přeplněn lidmi – a zavolala jsem na ty, kteří hledali spásu. Začal přicházet dopředu a tak to pokračovalo další tři týdny ve dne v noci.

Církev se stala tak formální, když její členové ji navštěvovali nepravidelně, až mnoho nejlepších mužů a žen už téměř nedoufalo, že by se mohlo něco změnit k lepšímu. Uvědomila jsem si, že to bude vyžadovat velký projev Boží moci, který by je přesvědčil o opravdovosti „pokusného“ křesťanství. Bůh řekl: „Po čemkoliv budete toužit, co Mě oslaví. Já to udělám.“ Věřila jsem v Jeho zaslíbení a během třech večerů jsem se modlila k Bohu, aby působil Svojí mocí podle Jeho vedení, aby bylo lidem zřejmé, že to je Jeho dílo. Modlila jsem se vši svojí upřímností a věřila jsem, že odpoví na moji modlitbu.

Třetí den, jedna starší sestra padla na zem jak široká, tak dlouhá a byla studená a vůbec se nehýbala, jako kdyby byla mrtvá, aniž jsme byli schopni nahmatat její tep. Položili jsme ji na pohovku za kazatelnu. Zůstala tam ležet po zbývající den a během večerního shromáždění dvě další paní na ní spadli stejným způsobem. Lidé byli zcela nadšeni tím, co se dělo. Posluchačům jsme řekli, že pokud přijdou potichu, mohou projít okolo nich, aby je viděli. Někteří se jich báli dotknout. Někteří bratři a sestry zůstali, zpívali a modlili se celou noc s nimi. Příští den dalších osm lidí padlo přes ně; Boží moc přemohla jakousi mladou paní, zatímco stála a zírala okolo sebe. Na její tváři byl vidět sladký úsměv. Byla osvícena Boží slávou a vypadala jako anděl. Stála tam tak asi dvě hodiny. Pak ji odnesli domů s dalšími pěti lidmi. Když je vynesli ven, jeden po druhém, aniž by jevíli známky jakéhokoliv života, lidé se začali bát a někteří z nich utekli z církve. Nic takového jsem doposud ve svém životě neviděla! Ach, má víra byla velmi posilněna! Uvědomila jsem si, že to Bůh seslal jako odpověď na moji modlitbu.

Jednoho večera jsem úpěnlivě prosila hříšníky, aby přijali pozvání a zúčastnili se svatební nebeské hostiny jednorozeného Božího syna. Pocítila jsem, že někomu rychle dohořívá svíčka. Řekla jsem jim, že někdo z nich odmítne naposledy; rakev a rubáš jsou připraveny pro někoho z nich. Ach, jak sem je jen prosila, aby přijali milost. Jistý starý muž byla tak usvědčen, až to nemohl déle vydržet. Nekřičel. Odešel z domu a proklínal Metodistickou církev. Myslel si, že utíká před Bohem. Avšak na jeho cestě na něho dopadl rychlý Boží soud. Když vycházel z města, přešel ho vlak. Následujícího rána mě před sedmou hodinou řekli, že je oblečen v rubáši a leží v připravené rakvi. Toto bylo příčinou zvláštního vzrušení. Někteří lidé pak říkali, že jsem se modlila k Bohu za to, aby Ho zabil, a že mi nedovolí, abych se za padesát dolarů za ně modlila. Jiní řekli, že jsem zhypnotizovala lidi a mnozí se báli navštívit církev. Řekla jsem lidem ve shromáždění, že nemusí odjíždět z toho místa, můžeme se za ně modlit v jejich domech a Bůh odpoví na naše modlitby a usvědčí je tak z jejich hříchů, až velmi rádi přijdou do církve a budou prosit o milost. Chvála Bohu! Působil podle Svých záměrů. Usvědčení z hříchů zachvátilo lidi.

Oheň reformace se začal šířit, až se mnozí zcela přijali spásu. Asi dvěstě z nich prožilo v tomto shromáždění tuto zkušenost a asi sto z nich se přidali k Metodistické episkopální církvi.

Prorok řekl: „Přijde den, kdy se člověku bude zdát sen, nebo bude vidět vidění, o kterém se bude stydět mluvit.“ Tento den nastal. Potřebujeme skutečně milost říkat tyto věci lidem,

když je svět tak pln nevěry. Ježíš však řekl, že taková doba přijde: „Lidé budou postupovat stále k horšímu.“ „Lidé v církvích budou odpadávat od víry.“ „falešní učitelé budou mít vnější způsob zbožnosti, ale zřeknou se její moci. *Od takových se odvracej.*“

Když prosím hříšníky, aby přijali spásu, mé srdce je přeplněno láskou a soucitem, kterým je chci zahrnout, protože vím, že toto stejné poselství zpečetí jejich životní osud: buď to pro některé bude znamenat věčný život, nebo věčné odsouzení.

Je hrozné otálet tak dlouho, dokud nás Duch svatý nezanechá na naší cestě do věčné záhuby, dokud určitý pocit usvědčení z hříchů v nás nepřestane působit a my se znovu nezatvrdíme. „Jakože jsem živ, je výrok Panovníka Hospodina, nechci, aby svévolník zemřel, ale aby se odvrátil od své cesty a byl živ. Odvráťte se, odvráťte se od svých zlých cest! Proč byste měli zemřít?“ Život je pro vás stanoven předem bez peněz a bez ceny, avšak nebude vám k ničemu, dokud Ho nepřijmete jako vašeho Spasitele. Dáblové věří a třesou se, protože ví, že je čeká trest.

POSLEDNÍ MILOSTIVÉ RÁNO

Poslední milostivé ráno,
Všechno rozkvétá a je pěkné,
Všechno se dere kupředu
a brzy se objeví na obzoru.

REFRÉN

Zatímco mocné, mocné, mocné zatroubení zní: Přijď, už přijď
– Ach, buďme připraveni přivítat ten radostný den.
A když se v tomto zářivém jitru začne svítat,
naše slzy přestanou téct a
a náš zármutek odejde.
Ženich se stoupí ze Své nebeské slávy na zem,
A desetitisíce andělů ho bude doprovázet.
Hroby se otevřou.
Mrtví vstanou a Vykupitel s nimi vystoupí do nebes.
Svatí pak ve své nesmrtnosti budou vládnout v Boží slávě –
A nevěsta s ženichem zůstanou bok po boku navěky věků.

KAPITOLA VIII

BOŽÍ MOC

Uspořádala jsem shromáždění v baptistické církvi v Hoaglandu, která trvala pět dní a v nichž se projevovala úžasným způsobem Boží moc. Ostatní denominace měli vůči této církvi předsudky, ať už z nějakého či neznámého důvodu a nepocítily, že by měly pomáhat a nečinně přihlíželi. Baptisti byli velmi slabí a nefungovali, jak by měli. Někteří z obrácených v minulých shromážděních přišli a zapojili se do díla v úžasné moci.

Nikdy v životě jsem neviděla, ani před tím a ani poté, takové projevy Boží moci. Dům byl plný Boží slávy. Bylo to jako mlha. Lidé padali do svých sedaček po celém domě, zatímco byli přemoženi Boží slávou. Hříšníci vyšli dopředu k pokání a prosili o milost.

Jakýsi Univerzalista, bezvěrec a katolík, každému z nich bylo sedmdesát let, přijali spásu. Dva z nich přišli dopředu poslední večer. Večer, co večer bylo místo, kam se lidé shromažďovali po výzvě ke spáse, zcela zaplněné. Asi padesát se jich obrátilo a mnozí obnovili svůj vztah s Bohem. Boží dílo úžasně rostlo. Modlím se za drahé lidi v Hoaglandu, aby žili v pokoji a lásce, dokud jim Bůh neřekne, aby vyšli k Němu do nebe, kde všichni znovu společně setkáme.

V pátek večer jsem uspořádala shromáždění v Luteránské církvi. Několik služebníků přijelo z míst, kde jsem pořádala shromáždění minulý rok. Všichni mě informovali o tom, jaký úspěch měly tato shromáždění, která jsem uspořádala z jejich výloh a také mi oznámili, jak se potom velmi změnilo celé jejich okolí. Byly to radostné chvíle pro všechny z nás.

Čtrnáct služebníků bylo přítomno během tohoto shromáždění.

Večer přišli lidé na shromáždění po stovkách. Bylo mi pak řečeno, že se sešlo asi dva tisíce lidí, a třebaže osvětlení nebylo dostačující, pořádek byl udržen.

Bylo zde asi dvě stě až tři stá lidí, kteří přijali spásu v mých shromážděních minulou zimu. Udělalo mi to radost, když jsem uviděla jejich šťastné tváře a uslyšela jsem, jak se radují v Pánově službě. Někteří z nich byli velmi staří, vytrženi těsně před věčnou záhubou.

Nastala chvíle pro kázání. Byl to rozhodující okamžik. Zatímco jsme se všichni radovali, ďábel vkročil do tábora. Tak jako za dávných časů, když lidští synové přicházeli uctívat, Satan také přišel jako do zahrady Eden, akorát v jiné podobě, avšak se stejným motivem a žárlivostí. Ďábel vždycky žárlil na Boha a na jeho dílo. Na počátku se vzepřel v nebi a snažil se dostat na Boží trůn, avšak Bůh ho svrhl, „a on padl jako blesk.“ Když potom Bůh učinil Adama a Evu podle Svého obrazu, Satan se vplížil do jejich přítomnosti a začal jim předstírat, že díky jemu, budou moci uskutečnit dalekosáhlejší plány, aby tak mohl zničit Boží dílo. Od té doby pokouší lidi stále stejným způsobem. Nebylo nikdy nádherného Božího díla, aby ďábel nepřišel v podobě či osobě Jidáše a nesnažil se ho zničit. Tak i v tomto případě všechno bylo připraveno tak, aby mě to zmátlo a abych selhala. Hlava mě bolela tak, až jsem stěží viděla. Neměla jsem ani chvíli na to, abych se mohla připravit, nebo si uspořádat předem určité myšlenky a také jsem nikdy nestála před takovým množstvím lidí.

Uvědomila jsem si, že bych měla mluvit na téma, které je v Bibli nejdůležitější: „Neodpustitelný hřích a úřad Ducha svatého.“ Vykřikla jsem: „Pane, pomoz mi a oslav Sám sebe.“ Přišla mi na mysl tyto slova: „Řekl mi: „Lidský synu, postav se na nohy; budu s tebou mluvit. Neboj se jejich tváří ani jejich pohledů, jinak tě naplním jejich děsem. Já budu

s tebou a vysvobodím tě.“ Požehnan buď Bůh, nemluvila jsem ani pět minut a zapomněla jsem na všechno hučení v hlavě a na mé nepřátele, kteří si možná modlili za to, abych selhala.

Zapomněla jsem na všechno, kromě velkého lidského davu, který se přede mnou hnal do zahynutí. Nepocítila jsem nikdy tolik moci a svobody. Téma mě bylo zjeveno velmi zřetelně. Myšlenky mi přicházely na mysl rychleji, než jsem je stačila vyslovit. Sláva buď Bohu za Jeho láskyplnou péči a okamžitou pomoc v každém okamžiku potřeby!

Byl tam jakýsi starý služebník, který ke mně přišel a řekl: Bůh určitě mluví skrze tuto „hliněnou nádobu“; nikdy ve svém životě neslyšel tak srozumitelným způsobem vysvětlené toto téma ve všech jeho částech. Lidé přijali duchovní světlo a samotná věčnost ukáže skutečný výsledek tohoto shromáždění.

V roce 1844 jsem také uspořádala řadu shromáždění v Metodistické episkopální církvi v Sheldonu v hraběctví Allen, stát Indiana. Zjistila jsem, že členové této církve jsou velmi duchovně slabí, jsou mezi nimi roztržky a spory a jen skutečně málo z nich řádně slouží. O Sheldonu mě řekli, že to je nejzatvrzejší město ve Státu. Avšak Bůh může působit a dát vítězství, pokud procvičujeme živou víru v přítomnosti, nehledě na to, jak toto místo může být bezbožné a opuštěné.

Šla jsem do práce a důvěřovala jsem Bohu a křičela jsem vítězství. Hříšníci začali přicházet ke Kristu, církev začala vypadat duchovně lépe a všechny nesrovnalosti se urovnaly. Někteří bratři z dalších církví přišli a pomohli nám v Božím díle. Mnozí, kteří byli v církvi mnoho let, zjistili, že byli jen suchými kostmi a začali prosit o milost. Pak v církvi vyznali, že žili v temnotě, zakládali na svých skutcích, které Bůh nepřijal, aniž by je k tomu vedl.

Jakási paní, která byla členkou Disciple church padesát jedna let přijala spásu ve svém domě během shromáždění. Když křičela po celém domě, chválila Boha a řekla, že toto byl druh náboženství, který chtěla.

Pan B., populární a velmi morální člověk, zakusil zkušenost obrácení. Církev se snažili už několik let ho přivést ke spáse. Navštívil shromáždění. Když jsem ho uviděla, uvědomila jsem si, že musí být v tomto shromáždění zachráněn. Pracovala jsem různými způsoby, modlila jsem se za něho ve dne v noci a ujistila jsem se, že se brzy stane Božím dítětem. Jednoho večera jsem pocítila, že nastala pravá chvíle. Dům byl zaplněn a uličky byly a v uličkách bylo plno lavic. Překročila jsem několik z nich, udělal jsem si prostor, aby se k němu mohla dostat a zeptala jsem se ho, zda-li není připraven přijmout Ježíše. Začal plakat a šel se mnou dopředu k lavici pokání. Mnozí křičeli radostí. Nikdo nepochyboval o tom, že přijal spásu, protože mohli vidět, jak se změnil výraz v jeho tváři.

Otec S. nebyl na žádném shromáždění dvacet let. Protivil se všem církvím a snažil zabránit své ženě a dětem, aby přišli do shromáždění. Bylo mu osmdesát tři let. Jeho žena si dělala spoustu starostí kvůli jeho nespasené duši. Ukázala mu moji fotku a snažili vzbudit jeho zvědavost. Nakonec přišel do shromáždění. Když jsem pozvala dopředu všechny ty, kteří hledají spásu, vyšel ke dveřím, aby odešel. Setkala jsem se s ním a když jsem uviděla, jak je starý a křehký a pomyslela na jeho ztracený stav, bylo mi ho líto. Uvědomila jsem si, že ho Bůh poslal, aby přijal spásu a že to musí být teď anebo nikdy. Mluvila jsem s ním, dokud se nevzdal a nešel se mnou dopředu, aby vydal svůj život Ježíši. Během několika minut byla nádherně zachráněn. Brzy nato byl pokřtěn ve vodě a stal se členem Church of God. Když vyšel dopředu k obřadu umývání nohou, malý chlapec, který přijal spásu ve stejnou chvíli jako on, mu umýval jeho nohy a pak on umýval chlapcovy nohy. Bylo nezapomenutelný zážitek. Přijal spásu za pět minut dvanáct. Řekl, že jen čeká na Mistra, až

si ho povolá k sobě domů. Koncem června onemocněl a velmi trpěl. Umíral jen pár dní. Byl trpělivý, laskavý a šťastný a očekával na Spasitele, až si ho zavolá na věčnost.

PŮLNOČNÍ VÝKŘIK

Naslouchejte! Výkřik se snáší z výsosti;
náš ženich přichází do naší blízkosti.
Máte vaše lampy hořící a v pořádku
a srdce, která jsou svatá v Jeho očích,
Radujte se a upněte vaši mysl na věci nebeské,
ať vaše oči hledí na Pána lásky.
Naslouchejte! Varovnému zvuku, který sestupuje zhůry,
naslouchejte „půlnočnímu výkřiku!“
(Zpívejte opakovaně poslední dva řádky.)

Pozvedněte hlas k vítěznému pokřiku,
sláva buď přicházejícímu Králi.
Radost všem svatým přináší,
zpívejte písně s nebeskými anděly;
křičte nahlas chválu Vítězi;
uvidíme ho v tváři tvář.
Naslouchejte! Varovný zvuk sestupuje zhůry,
naslouchejte „půlnočnímu výkřiku.“
(Zpívejte opakovaně poslední dva řádky).

Vzdejte Mu slávu, pak probodenému Beránkovi,
Svaté rány v jeho boku a na jeho dlaních,
Uctívejte Ho svatou radostí.
Chvalte Ho bez hříšné příměsi.
Svatí, kteří spí, brzy zbudí a
budou zpívat nebeskou hymnu poslední.
Sláva buď Pánu na výšinách
Brzy se s Ním sejdem v nebesích.
Naslouchejte! Varovný zvuk sestupuje z výšin;
naslouchejte „půlnočnímu výkřiku.“

KAPITOLA IX

„DUCHEM MÝM, PRAVÍ HOSPODIN ZÁSTUPŮ“ – (ZA.4:6)

24. srpna roku 1844, jsme večer byli v Maples. Když jsme vystoupili z vlaku, přivítalo

nás několik našich drahých přátel.

Pořádala jsem denně tři shromáždění, které byly navštěvovány se zájmem a uvědomila jsem si, že Bůh je neustále s námi. Všichni, kteří přišli ve správném duchu, se zaradovali.

Bylo tam čtrnáct služebníků.

Cílem tohoto shromáždění bylo opětné shledání těch, kteří přijali spásu ve shromážděních v předešlém roce. V tomto ohledu se zde sjelo několik stovek obrácených a všichni přišli dopředu a ukázali, co pro ně Bůh udělal.

Na volném prostranství, kde byli lidé, jsme měli i několik policistů kvůli pořádku, ale vše proběhlo v klidu. Bylo mi řečeno, že každý večer navštívilo shromáždění pod širým nebem přes osm tisíc lidí.

Bylo podivuhodné, jak mě Pán pomáhal a dával mi odvalu a sílu pořádat tyto shromáždění. Nikdy předtím jsem neoslovila tak veliký lidský zástup. Byla jsem velmi nachlazená, ale Bůh mi dal tak jasný a silný hlas, až mě slyšeli všichni po celém háji. Mnoho starých lidí řeklo, že ještě neviděli takový řád a zájem lidí v táborovém shromáždění. Na lidech spočívala Boží velebnost. Bylo jim vždy líto, že jsme shromáždění museli ukončit.

Mnoho lidí přijalo spásu. Mezi ně patřila i jistá stará paní, která navštěvovala Dunkard Church. Její syn a jeho žena přijali spásu v zimě a stali se úžasnými pracovníky na vinici Páně. Jakýsi starý muž, který se opíral o svoji hůl, jehož kadeře byly bílé jako jinovatka po několika zimách, který přijal spásu. Uvědomila jsem si, že byl doslova vytržen z ohnivé záhuby. Další bratr, kterému bylo šedesát let, který celý svůj život věřil v morálnost, si uvědomil, že potřebuje věčný život. Ježíš říká: „Musíte se znovuzrodit;“ Věčný život je Boží dar;“ „Není to ze skutků, aby se žádný člověk nemohl chlubit.“

V poslední sobotu, když jsem končila se shromážděními, jsme v tomto háji sloužili večerí Páně. Byla to velmi vážná chvíle. Byli tam věřící s bělavými kadeřemi od sněhu, kteří se chvěli u kamen. Bylo tam několik oveček, jejichž tváře zářily Boží láskou. Byli tam také otcové a matky ve středních letech, kteří seděli okolo stolu Páně, někteří poprvé a ostatní naposledy.

V NEW HAVEN

Na žádost bratra S. Pastora, jsem uspořádala řadu shromáždění v Metodistické církvi v New Haven, v hraběctví Allen, Indiana. Uvědomila jsem si, že mě Pán poslal do údolí suchých kostí. Našla jsem skutečně jen pár křesťanů, dva nebo tři, kteří byli schopni pomáhat. Spoléhali jsme na Boha a skrze víru v modlitbě jsme očekávali na to, že padnou zdi Jericha. Najednou lidé začali v hloučcích přicházet dopředu po výzvě k pokání. Čtyřicet až šedesát jich přišlo okamžitě. Rozhodili jsme evangelizační sítě a vylovili jsem tolik ryb, až jsme je nemohli dostat na břeh.

Modlila jsem se: „Ach, Bože, pošli nám pomoc.“ V odpovědi na tuto modlitbu přišel jakýsi bratr S., zpívající evangelista a další věřící.

Církve se sjednotily na Božím díle. Uspořádali jsme shromáždění v Metodistické církvi, která trvala dva týdny a jejich výsledkem bylo několik stovek obrácených, většina z nich přišla do církve. Jakýsi katolík se v tomto shromáždění obrátil. Jedna milá sedmdesátiletá sestra a dalších padesát lidí, kteří byli členové této církve po mnoho let, řekli, že byli podvedeni a duchovně zaslepeni. Nyní se radovali v Bohu z jejich spásy.

Nikdy v životě jsem neviděla takové množství mladých mužů, kteří přijali spásu v jednom shromáždění. Dva z nich se od té doby stali duchovními v Metodistické církvi.

Malá dívka, asi osmi až devítiletá, přišla dopředu, aby vydala svůj život Pánu Ježíši.

Položila jsem jí několik otázek. Řekla mi, že se chtěla stát malou Ježíšovou ovečkou a brzy nato její malá tvář se rozzářila Boží láskou. Zeptala jsem se jí, zda-li její rodiče byli křesťany. Odpověděla mi, že její maminka je v nebi, ale že její tatínek je neznaboh – opilec. Řekla jsem jí, aby si s ním popovídala a řekla mu, že pokud nepřijde k Ježíši, tak bude ztracen.

O pár večerů později se prodrala skrze lidský dav ke kazatelně. Uviděla jsem jí a poznala jsem, že chce se mnou mluvit. Vzala jsem jí do náruče a zeptala jsem se jí, zda-li stále miluje Ježíše. Odpověděla: „Ano, ale tatínek je nemocný. Mluvila jsem s ním a modlila jsem se za něho, avšak nebyla jsem schopna ho přimět, aby navštívil shromáždění.“ Problém byl v tom, že byl nemocen hřichem. Bůh ho musel nejprve usvědčit v jeho srdci. Uvědomil si, že je hříšník a že je na cestě do pekla. Řekla jsem jí, aby mu řekla, aby zítra přišel do shromáždění, aby se mohl zcela uzdravit.

Přišel s ní a já jsem ho vzala za ruku a zeptala jsem se ho, zda-li jeho malá dívenka s ním mluvila a modlila se za jeho duši. Řekl, že ano a začal se třást a plakat. Řekla jsem mu, že stojí na cestě své dcerušky a že by nechtěl slyšet v den Božího navštívení, jak jeho dceruška říká: „Nikdy jsem neslyšela svého tatínka se modlit.“ Šel se mnou dopředu k lavici pokání. Jakýsi starý muž, který byl zachráněn o několik dnů dříve, se s ním pomodlil a netrvalo dlouho, než na něho Bůh seslal požehnání. Objali jeden druhého kolem krku, zatímco jim stékaly slzy radosti po jejich prošedivělých vlasech. Byla to fascinující podívaná. A skutečně, jak je psáno: „A malé dítě je povede.“

Odjela jsem z Maples a byla jsem srdečně přivítána v malé kapli svými bratřími a sestrami v Kristu. Dům byl napěchován lidmi a byla zde i skupinka duchovních pracovníků a v tomto shromáždění dělali skvělou práci pro Pána.

Asi padesát nově obráčených přijelo z New Haven a přišli pomáhat. Když vycházeli z uliček, bylo vidět jak jim září na jejich šťastných obličejích Boží láska a proto jsem přikázala, aby začali zpívat: „Posily se objevují, vítězství se blíží.“

Lidé z maples většinou tyto příchodí velmi dobře znali a velmi se divili tomu, jaká změna v nich nastala, když jeden po druhém přicházeli dopředu a svědčili o Ježíšově spáse a lásce ve svých srdcích a pobízeli hříšníky, aby utekli před přicházejícím Božím hněvem. Dva z nich byli malí chlapi. Ušli z New Haven pět mil, aby mohli být v tomto shromáždění. Mluvili jako malí kazatelé. Byla to úžasná podívaná.

Probuzení okamžitě začalo. Pokračovali jsem ve shromážděních další deset dní. Boží moc se začala projevovat.

Z Little River jsme v sobotu odjeli do Massillonu a uspořádali jsme v místní církvi tři shromáždění a dům byl zcela zaplněn. Církev v Massillonu se stala skutečným „městem stojícím na kopci.“ Ze stovek lidí, kteří přijali Ježíše minulou zimu, neodešel do světa ani jeden. Sláva buď Bohu! Byli tam téměř všichni a chtěli mluvit jeden po druhém. Šest nebo sedm z nich se chtělo ihned postavit vyprávět o Kristově lásce.

Ach, jak jsem chválila Boha, když jsem uviděla tyto šťastné tváře drahých bratrů a sester, otců a matek a mladých lidí, kteří se téměř podobali mým vlastním dětem: byli tak silní a rozhodní skrze Boží milost, aby pokračovali ve své cestě až do podivuhodného Božího města.

Zatímco jsem pořádala shromáždění ve Woods Chapel, šla jsem s několika bratry a sestrami navštívit starého muže, který nebyl schopen přijít do církve. Snažil se předtím několikrát najít Pána, avšak nepřijal dostatečnou odpověď. Poslal pro mě. Nemohl se dočkat, až vkročím do dveří. Setkali jsme se na prahu. Byl velmi slabý. Dům byl přeplněn lidmi a my jsme prožili úžasnou chvíli. Starý muž přijal spásu; křičel a chválil Boha. Další dva lidé přijali Ježíše a všichni jsme se začali radovat a chválit Pána. Bylo slyšet andělský křik z nebe,

když andělé oznamovali, že se domů vrátil další marnotratný syn.

Jednoho večera, ke konci shromáždění, přišel nějaký posel a řekl, že kdosi umřel a prosil mě, abych šla a kázala na jeho pohřbu. Pršelo celou noc a když jsem se vydala na cestu, dosud ještě pršelo. Musela jsem ujet osm mil. Nebyla jsem schopna si ani sednout. Věděla jsem, že dům bude přeplněn a taky byl. Cítila jsem se velmi slabá, avšak důvěřovala jsem Bohu a poprosila jsem Ho v modlitbě, aby mi dal sílu a pevný hlas. Přišla mi na mysl tato slova: „A poruší se žádost; nebo běže se člověk do domu věčného, a choditi budou po ulici kvílící“ Kazatel 12:5.

Navštívila jsem staršovstvo Church of God, které uspořádalo setkání v Columbia v září roku 1884, Indiana, kde jsme se setkali s bratřími z různých míst, kde jsme pořádali shromáždění. Jeden z nově obrácených byl pověřen, aby kázal a dva další, kteří kázali, byli staršími v této církvi.

Byla jsem ustanovena jako starší s pověřením sloužit bohoslužby a vykonávat obřadně manželské sňatky. Mojí modlitbou je, abych mohla žít co nejnižší u Pánových nohou, jako hlína v rukou hrnčiče, a byla připravena pro to, aby si mě můj Mistr mohl použít, kdykoliv by chtěl.

Zavolali mě, abych šla kázat. Byl to pro mě docela kříž. Kázala jsem už před takovým množstvím služebníků, ale byla jsem vyčerpaná z neustálé práce. Mluvila jsem na text: Zde jsem, pošli mě.“ Bůh mi dal svobodu, moc a pevný hlas. Ach, chvála Pánu za Jeho dobrotu a pomoc v každé chvíli potřeby. Jak úžasně naplnil Své zaslíbení: „A hle, jsem s vámi vždy, až do konce věků.“

KAPITOLA X

PODIVUHODNÉ PŮSOBNÍ BOŽÍ MOCI

Příští den jsme odjeli do Little River a pořádali jsme od pátku až do nedělního večera shromáždění v Union Chapel. Dům byl zcela přeplněn lidmi a stovky dalších z nich se nemohly dostat dovnitř.

Mnozí z nově obrácených přijeli z Trinity, Marklu, Zanesville a ze Zionu. Přivezli se sebou svatý oheň a hříšníci se začali třást a křičet: „Co máme dělat, abychom byli zachráněni?“ Mezi těmi, kteří přišli dopředu bylo sedmdesát čtyřletá členka Učedníků. Chválila Boha a radovala se ze své spásy. Jiná drahá stará sestra, šedesát šestiletá, přijali velké požehnání a nyní se raduje na své zpáteční cestě domů.

V sobotu ráno jsme uspořádali nádherné chvály. Přes dvě stě lidí svědčilo o Ježíši. Po kázání jsme šli k řece, kde se čtyřicet nových věřících dalo pokřtít. Byla to velkolepá podívaná. Asi jeden tisíc lidí přihlíželo této nádherné scéně.

Z Chrususca jsme jeli do Sheldonu v Indianě, abychom navštívili naši jedinou dceru a její rodinu, která se před rokem odstěhovala z Ohia. Zjistili jsme, že se jim daří dobře a byli velmi rádi, že jsme se znovu sešli.

Navštívila jsem přitom některé lidi v Trinity a zaradovala jsem se z toho, že všichni pokračují na své cestě „vzhůru po Jákobovu žebříku“.

Odjela jsem do Garissonovy školní budovy a uspořádala jsem v ní probuzenecké shromáždění. Byl týden voleb a všichni byli nadšeni. Počasí nám neprálo: pršelo; avšak

pokračovala jsem ve shromážděních po další dva týdny.

Padesát lidí se nepochybně znovuzrodilo a vyznalo svoji víru v Boha. Byl mezi nimi i bratr M., jeden z nejnadanějších lidí v celé zemi. Byl členem kongresu.

Asi nejzřetelnější zkušenost obrácení prožil jakýsi Universalista. Všichni si mysleli, že je ztracen. Nic ho nebylo schopno zaujmout. Uvědomila jsem si, že dokud nepřestoupí určitou hranici, je pro něho dosud naděje. Byl tak tomu nablízku, že skutečně nebylo času nazbyt. Snažila jsem s ním mluvit každý večer. Nemohli jsme pořádat shromáždění ve dne. Modlila jsem se za něho na veřejnosti. Jeho manželka uvěřila. Řekl, že byl rád, že uvěřila, protože chtěla, aby její děti přišly do nebe, avšak chtěl, abych ho nechala na pokoji, ve stavu, ve kterém pro něho nebyla žádná naděje.

Slíbil mi, že půjde domů a bude se modlit. Řekl mi, že se o to ještě nikdy nepokusil v jeho dosavadním životě, ale že to zkusí. Dodržel své slovo. Začal se modlit a Bůh mu pomohl. Bůh ho usvědčil a on poznal, že je velký hříšník. Modlil se celý další den na poli. V ten večer jsem k němu přišla a vzala jsem ho za ruku. Nebyl schopen promluvit jediného slůvka. Zhroutil se a začal plakat. Řekla jsem mu, aby přišel dopředu na výzvu k pokání. Vykročil, avšak upadl by, kdyby ho někdo nedržel. Uvěřil a krátce na to povstal a podělil o své svědectví s ostatními. Řekl, že neplakal od doby, kdy byl v chlapeckých letech a nyní mu je už čtyřicet. Stál u hrobu své matky a svých dětí a nikdy neuronil ani slzu. Věděl, že toto byla jeho poslední šance. Byl by navždy ztracen, kdyby to odmítl.

Pak jsem odjela do Buzzardovy školy, poblíž Huntingtonu v Indianě, abych zde uspořádala probuzenecké shromáždění. Slyšela jsem o tomto místě, že je tam velmi tvrdá půda pro evangelium a o tom, že tam téměř všichni opadli od víry v Boha. Jen několik služebníků se zde snažilo založit církev, avšak neuspěli. Pocítila jsem, že bych se tam měla vydat, protože jsem věřila, že mnoho lidí přijme Krista. Ti, kteří chtěli přijmout spásu přicházeli po dvaceti dopředu, dokud sto čtyřicet lidí nepřijalo Krista a pak ve svých rozzářených duších se rozešli do práce. Pár Dunkardů se obrátilo společně s několika členy místních církví. Mezi nimi jsme jich napočítali třicet, kteří byli ve věku od padesáti do sedmdesáti.

Založila jsem další sbor Church of God a z výsledků tohoto shromáždění si Metodisti pronajali dvě budovy, kde pak pro lidi pořádali shromáždění. Čtyřicet devět lidí bylo pokřtěno ve vodě ponořením. Vypadali jako andělé a s dalšími odcházeli s pokřikem. Stovky lidí přihlížely této podívané na březích řeky. Zdálo se, jako kdyby si uvědomili, že tam byl Bůh.

V sobotu dopoledne v devět hodin se lidé scházeli ze všech směrů do shromáždění v laminátové kapli, aby se zúčastnili závěrečné bohoslužby tohoto nádherného probuzení.

Věnovali jsme určitou chvíli zpívání, a poté jsme prožili úžasné chvály.

NENÍ DOKONČENO: přeloženo 60stran z 584.